

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

**ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ
&
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ**

**ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ**

**ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ
&
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ**

Οκτώβρης 2015

web site: www.anarchist-federation.gr

e-mail: info@anarchist-federation.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ

ΑΡΧΕΣ

1. Ποιοι είμαστε.....	6
2. Ενάντια στο κράτος.....	7
3. Ενάντια στον καπιταλισμό/κεφάλαιο.....	8
4. Ενάντια στις διακρίσεις/ανισότητες.....	8
5. Ενάντια στον ρεφορμισμό.....	8
6. Τι κοινωνία θέλουμε και με βάση ποιο αξιακό πλαίσιο.....	9

ΘΕΣΕΙΣ

1. Εκμετάλλευση της εργασίας/ταξικοί αγώνες.....	10
2. Κοινωνικοί αγώνες.....	11
3. Εθνικό ζήτημα/Εθνικισμός.....	12
4. Ιμπεριαλισμός.....	15
5. Μεταναστευτικό-Ρατσισμός.....	15
6. Φασισμός-Ναζισμός.....	17
7. Πατριαρχία-έμφυλες διακρίσεις.....	18
8. Κοινωνικές διακρίσεις.....	19
9. Εξαθλίωση-Κοινωνικός κανιβαλισμός.....	20
10. Κουλτούρα-Πολιτισμός.....	22
11. Ζητήματα καταστολής, φυλακές, εγκλεισμός, αλληλεγγύη σε φυλακισμένους αγωνιστές.....	23
12. Μ.Μ.Ε.....	27
13. Σχέσεις με τους θεσμούς και ρήξη με τον ρεφορμισμό.....	29
14. Χρηματοδότηση-Οικονομική ανεξαρτησία.....	30

ΣΤΟΧΟΘΕΣΙΑ

A. ΤΑΚΤΙΚΗ

1. Ενίσχυση και αναβάθμιση των κινηματικών διαδικασιών, των ταξικών, κοινωνικών και πολιτικών συλλογικοτήτων.....31
2. Διακριτή παρουσία και ξεκάθαρη θέση στους αγώνες.....31
3. Ανάλυση-επεξεργασία θεωρητικών ζητημάτων.....32
4. Ανταλλαγή εμπειριών & πληροφόρησης.....32
5. Έκδοση εφημερίδας της Ομοσπονδίας/αντιπληροφόρηση.....33
6. Συντονισμός αλληλεγγύης των υποκειμένων που συμμετέχουν στην Ομοσπονδία.....33
7. Δημιουργία δομών σίτισης, στέγασης, ιατρικής περίθαλψης.....33
8. Οργάνωση της αυτοάμυνας του κινήματος.....34
9. Διασύνδεση με αντίστοιχες οργανώσεις και σχήματα στην Ευρώπη και παγκόσμια.....35
10. Δημιουργία αναρχικού επαναστατικού προγράμματος.....36

B. ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ

1. Δημιουργία ελευθεριακού, επαναστατικού, ταξικού κινήματος.....37
2. Κοινωνική επανάσταση.....37

ΔΟΜΗ

1. Μέλη.....39
2. Τρόπος λήψης αποφάσεων.....39
3. Όργανα.....40
4. Τομείς.....43
5. Ένταξη νέων συλλογικοτήτων.....47
6. Αποπομπή-αποχώρηση συλλογικοτήτων.....47
7. Αυτονομία συλλογικοτήτων.....48
8. Συμπράξεις.....48

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ

1. Πολιτική διακήρυξη της Αναρχικής Ομοσπονδίας.....50

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ

1. Ποιοι είμαστε

Είμαστε αναρχικοί, μέρος του ευρύτερου κοινωνικού, ταξικού και επαναστατικού κινήματος, των εκμεταλλευομένων και των καταπιεζόμενων και αγωνιζόμαστε για την κοινωνική και ατομική απελευθέρωση μέσω της κοινωνικής επανάστασης. Αντιλαμβανόμαστε ότι ο πυρήνας του κοινωνικού ζητήματος βρίσκεται στον ιεραρχικό, εξουσιαστικό και εκμεταλλευτικό τρόπο οργάνωσης της κοινωνίας από το κράτος και το κεφάλαιο και τις σχέσεις εκμετάλλευσης και καταπίεσης που παράγονται τόσο από αυτά όσο και από τις εκάστοτε οικονομικές και πολιτικές ανισότητες. Αναγνωρίζουμε την αναγκαιότητα ενός άλλου μοντέλου οργάνωσης των αναρχικών, λαμβάνοντας ως δεδομένα τα μέχρι τώρα οργανωτικά ελλείμματα και προβληματικές. Σκοπός αυτής της οργανωτικής μας προσπάθειας είναι η δημιουργία μιας δομής που θα ενισχύσει και θα δυναμώσει τον αγώνα για την κοινωνική αυτοδιεύθυνση με βάση κοινά συμφωνημένους πολιτικούς και στρατηγικούς στόχους.

Ως αναρχικοί, αγωνιζόμαστε για την κοινωνική επανάσταση εμπνεόμενοι από την πλούσια ιστορία των κοινωνικών και ταξικών κινήσεων που διεκδίκησαν και πάλεψαν για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση. Ο αγώνας μας εμπνέεται από τη συμβολή και την παρουσία των αναρχικών συντρόφων μας μέσα στα επαναστατικά κινήματα, από την παρισινή κομμούνια μέχρι το Σικάγο και από το κίνημα των μαχνοβιτών και την ισπανική επανάσταση μέχρι το σήμερα.

Παράλληλα, δεν αντιλαμβανόμαστε την κοινωνική επανάσταση ως στιγμή αλλά ως διαρκή διαδικασία σύγκρουσης των κυρίαρχων δομών, σχέσεων και μηχανισμών της εξουσίας με τις χειραφετητικές και από τα κάτω οργανωμένες κοινωνικές, ταξικές αντιστάσεις στην κατεύθυνση της κοινωνικής απελευθέρωσης, της αναρχίας και του ελευθεριακού κομμουνισμού. Την αντιλαμβανόμαστε επιπλέον ως διαρκή διαδικασία οικοδόμησης κοινωνικών σχέσεων στη βάση της ισότητας, της αλληλεγγύης και της ελευθερίας. Η αντίληψή μας για την κοινωνική επανάσταση είναι διεθνιστική, αφορά στην απελευθέρωση του

συνόλου της παγκόσμιας κοινότητας, χωρίς αυτό να προϋποθέτει την ταυτόχρονη πραγμάτωσή της σε όλο τον κόσμο· είναι μια διαδικασία που τείνει προς τη διαρκή χειραφέτηση κάθε επιμέρους κοινότητας και ατόμου. Θεωρούμε πως προϋπόθεση για την κοινωνική επανάσταση συνιστά η ανάπτυξη, η μαζικοποίηση και η οργάνωση τόσο των ευρύτερων συλλογικών και οριζόντιων κοινωνικών και ταξικών αγώνων των εκμεταλλεόμενων όσο και του αναρχικού κινήματος. Συνεπώς, βασική μας στόχευσή είναι η προώθηση και η μέγιστη διάχυση και επιρροή των επαναστατικών, αντιεξουσιαστικών και ελευθεριακών ιδεών και πρακτικών και αξιών μέσα σε αυτούς τους αγώνες.

Τα μέσα που χρησιμοποιούμε προκειμένου να επιτύχουμε τους σκοπούς βρίσκονται σε αδιαχώριστη συμφωνία με αυτούς. Συμφωνούμε με την αναρχική θέση πως ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα, αντίθετα κάθε σκοπός φέρει και τα μέσα του, ενώ τα ίδια τα μέσα δεν αποτελούν αυτοσκοπό. Για την επίτευξη του σκοπού μας είναι αξιακό τα μέσα που χρησιμοποιούμε να βρίσκονται σε συμφωνία με αυτόν. Ο σκοπός καθορίζει το φάσμα των μέσων αλλά και τα μέσα προεικονίζουν το σκοπό.

2. Ενάντια στο κράτος

Ως αναρχικοί, τασσόμαστε ενάντια στο κράτος, σε κάθε μορφή του, γιατί αποτελεί το φορέα που επιβάλλει, αναπαράγει, διαιωνίζει και εκφράζει τις εξουσιαστικές και εκμεταλλευτικές κοινωνικές σχέσεις. Αντιμαχόμαστε κατ' επέκταση την ιεραρχική-εξουσιαστική δόμηση της κοινωνίας και τους θεσμούς και μηχανισμούς αντιπροσώπευσης, εκπαίδευσης, καταστολής, σωφρονισμού και απονομής δικαιοσύνης που λειτουργούν μέσα στο πλαίσιο του, καθώς επιχειρούν να καθορίζουν, να ελέγχουν και να διαμεσολαβούν κάθε λειτουργία της κοινωνικής ζωής. Απέναντι στο κράτος και ενάντια στους θεσμούς του θέτουμε κοινωνικό και πολιτειακό ζήτημα. Η άρνηση συμμετοχής στις εκλογές του αστικού πολιτικού συστήματος (εθνικές, τοπικές) είναι αναπόσπαστο τμήμα της πολιτικής μας θεώρησης.

3. Ενάντια στον καπιταλισμό/κεφάλαιο

Αγωνιζόμαστε ενάντια στον καπιταλισμό και κάθε οικονομικό σύστημα που επιβάλλει κοινωνικές και πολιτικές σχέσεις που βασίζονται στην ταξική διαίρεση της κοινωνίας. Παράλληλα, αγωνιζόμαστε ενάντια και στα μοντέλα παραγωγής και κατανάλωσης που βασίζονται στη μισθωτή εργασία, τις σχέσεις εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο και τη λεηλασία του φυσικού κόσμου.

Η εναντίωση μας στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα και τους διακρατικούς θεσμούς κυριαρχίας (οικονομικούς, πολιτικούς, στρατιωτικούς) εμπεριέχει και την εναντίωσή μας στους πολέμους, τις στρατιωτικές επιχειρήσεις και επεμβάσεις που διεξάγουν για τον έλεγχο της φύσης και των κοινωνιών τόσο σε τοπικό όσο και παγκόσμιο επίπεδο. Από την πλευρά μας, αγωνιζόμαστε για την ανάπτυξη και διασύνδεση των διεθνιστικών, ταξικών και κοινωνικών αντιστάσεων, για την μετατροπή κάθε εθνικού/κρατικού πολέμου σε πόλεμο των εκμεταλλεζόμενων ενάντια στους εκμεταλλευτές τους.

4. Ενάντια στις διακρίσεις/ανισότητες

Ως αναρχικοί, αντιμαχόμαστε κάθε διαχωρισμό που παράγει σχέσεις εξουσίας (π.χ. εθνικό, θρησκευτικό, φυλετικό, έμφυλο). Ο αγώνας μας ενάντια σε κράτος, καπιταλισμό, φασισμό, ρατσισμό, σεξισμό και κάθε σχέση εξουσίας και εκμετάλλευσης είναι διττός: αποτελεί αγώνα ενάντια στους θεσμούς και την καταστολή που τους προστατεύει και ταυτόχρονα αδιαπραγμάτευστο αγώνα αλλαγής των κοινωνικών σχέσεων και συνειδήσεων, ενάντια στην αναπαραγωγή των κυρίαρχων προτύπων στο κοινωνικό πεδίο.

5. Ενάντια στο Ρεφορμισμό

Ανταγωνιζόμαστε κάθε ρεφορμιστική αντίληψη και απορρίπτουμε κάθε ρεφορμιστικό πρόγραμμα εναλλακτικής διαχείρισης του υπάρχοντος συστήματος εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Θεωρούμε ότι αντιλήψεις που προωθούν την ταξική συνεργασία και την κοινωνική ειρήνη και δεν θίγουν τον πυρή-

να του κοινωνικού προβλήματος, δηλαδή την εξουσιαστική και εκμεταλλευτική φύση του επιβαλλόμενου τρόπου οργάνωσης της κοινωνίας, καλλιεργούν αυταπάτες για τον εξανθρωπισμό του συστήματος και λειτουργούν ανασταλτικά και αποπροσανατολιστικά για την ανάπτυξη χειραφετημένων και επαναστατικών αγώνων στην κοινωνική βάση που να εκφράζουν τις ανάγκες και τους πόθους των εκμεταλλευόμενων για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

6. Τι κοινωνία θέλουμε και με βάση ποιο αξιακό πλαίσιο

Ο αγώνας μας στοχεύει στη δημιουργία μιας αταξικής ακρατικής κοινωνίας, οριζόντια οργανωμένης και αυτοδιευθυνόμενης, βασισμένης στις αρχές της ισότητας, της αλληλεγγύης και της ελευθερίας. Επιδιώκουμε μία κοινωνία κοινοκτημοσύνης των μέσων παραγωγής και των παραγόμενων αγαθών. Θεωρούμε ότι ο τρόπος μέσω του οποίου θα φτάσουμε στην κοινωνία αυτή είναι η κοινωνική επανάσταση που θα καταργήσει όχι μόνο την εκμετάλλευση και την καταπίεση ανθρώπου από άνθρωπο αλλά επιπλέον θα βάλει τέλος στη λεηλασία της φύσης και θα επιτρέψει σε όλους και σε όλες μας την ελεύθερη πρόσβαση σε όλα τα κοινωνικά αγαθά με στόχο την ολόπλευρη ανάπτυξη του ανθρώπου. Ο όρος που μπορεί να εκφράσει το πρόταγμα που έχουμε για αυτό τον τρόπο οργάνωσης της κοινωνίας αλλά και τον τρόπο με τον οποίο επιλέγουμε να κινηθούμε προς αυτή την κατεύθυνση είναι ο αναρχικός κομμουνισμός. Συγκεκριμένα, με τον όρο αυτό εννοούμε μια κοινωνία που θα λειτουργεί σε ένα καθεστώς γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης. Κάθε άτομο θα μπορεί να έχει και να λαμβάνει αυτά που χρειάζεται προσφέροντας μέσα από κοινότητα αυτά που μπορεί και θέλει. Πραγματική ατομική ελευθερία για όλους μπορεί να υπάρξει μόνο όταν υπάρχει κοινωνική και πολιτική ισότητα και πραγματική ισότητα μπορεί να υπάρξει μόνο όταν υπάρχει κοινωνική και ατομική ελευθερία.

1. Εκμετάλλευση της εργασίας, ταξικοί αγώνες

Η εκμετάλλευση και καταπίεση ανθρώπου από άνθρωπο, η εκμετάλλευση της εργασιακής δύναμης, η ιεραρχία και η κυριαρχία είναι θεμελιώδη χαρακτηριστικά του καπιταλισμού. Η αντίθεση κεφαλαίου - εργασίας αποτελεί για εμάς θεμελιώδη σχέση εξουσίας και εκμετάλλευσης. Βασικό στοιχείο της αναπαραγωγής του καπιταλισμού είναι ο εκβιασμός της μισθωτής εργασίας, η επιβολή και διαιώνιση των σχέσεων κυριαρχίας.

Μέσα στα πλαίσια λειτουργίας του καπιταλιστικού συστήματος ενυπάρχουν κρίσεις οι οποίες αποτελούν δομικό στοιχείο του σε παγκόσμια κλίμακα. Σε συνθήκες κρίσης, η επίθεση τόσο του κράτους όσο και του κεφαλαίου βαθαίνει τους όρους επιβολής και εκμετάλλευσης, εντείνοντας τη φτωχοποίηση και εξαθλίωση της τάξης μας και των όρων ζωής μας. Απέναντι στο γραφειοκρατικό, κομματικά ελεγχόμενο και από τα πάνω οργανωμένο συνδικαλισμό που αποτελεί βασικό θιασώτη της ταξικής συνεργασίας και της «κοινωνικής ειρήνης», αντιτάσσουμε την οργάνωση των καταπιεσμένων σε σωματεία βάσης και ταξικές πρωτοβουλίες.

Αγωνιζόμαστε για τη διασύνδεση όλων των επιμέρους αγώνων σε μια κοινή κατεύθυνση που θα αναγνωρίζει ως υπεύθυνους για τις κοινωνικές ανισότητες το κράτος και το κεφάλαιο και θα θέτει τους όρους για την ανατροπή τους, καταπολεμώντας παράλληλα κάθε εξουσιαστική κοινωνική συνθήκη.

Η διαμόρφωση ταξικής συνείδησης, της συνείδησης του εκμεταλλευόμενου μέσα στο ταξικό σύστημα, και η απόφαση για οργάνωση και δράση γύρω από τα συμφέροντα της εκμεταλλευόμενης τάξης ενάντια στην τάξη των εκμεταλλευτών είναι καθοριστικός παράγοντας για τη δημιουργία ενός επαναστατικού κινήματος.

Ως εκμεταλλευόμενοι, οφείλουμε να παλέψουμε αυτόνομα για την απελευθέρωσή μας δημιουργώντας τις δικές μας δομές πάλης, καθώς και να συντονιστούμε τόσο σε πανελλαδικό όσο και σε διεθνές επίπεδο, οργανώνοντας και διεξάγοντας

ακηδεμόνευτους αγώνες με στόχο την απαλλοτρίωση και κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής.

Συνεπώς, επιλέγουμε να συμμετέχουμε ενεργά ως αναρχικοί στους ταξικούς αγώνες, με στόχο την ανάπτυξη ενός μαζικού, οριζόντια οργανωμένου, χειραφετημένου ταξικού κινήματος, το οποίο θα αγωνιστεί για τη γενικευμένη κοινωνική αυτοδιοίκηση, μέσω της κοινωνικής επανάστασης.

2. Κοινωνικοί αγώνες

Οι κοινωνικοί αγώνες αναδύονται μέσα από τις ανάγκες των καταπιεσμένων, που βάζονται από την κυριαρχία του κράτους, του κεφαλαίου και όλων των εξουσιαστικών σχέσεων που αυτά επιβάλλουν στο κοινωνικό πεδίο.

Τέτοιοι αγώνες αναπτύσσονται διαρκώς μέσα στον εξουσιαστικό κόσμο, ιδιαίτερα σε συνθήκες γενικευμένης κρίσης του συστήματος. Στο βαθμό που αναπτύσσονται από τα κάτω και ανταγωνιστικά προς αυτό, αποτελούν αναχώματα στους σχεδιασμούς του κράτους και του κεφαλαίου, επιχειρώντας την ανατροπή τους σε συγκεκριμένα σημεία τους.

Ως αναρχικοί και ως κομμάτι των εκμεταλλευομένων τμημάτων της κοινωνίας, οφείλουμε να συμμετέχουμε και να παρεμβαίνουμε συνεχώς και ενεργά στους κοινωνικούς αγώνες που είναι ανταγωνιστικοί προς τους σχεδιασμούς της κυριαρχίας, βρισκόμενοι σε διαρκή αλληλεπίδραση με τα κοινωνικά και ταξικά εγχειρήματα, στους εργασιακούς και τους ευρύτερους κοινωνικούς μας χώρους, λειτουργώντας προωθητικά για την ανάπτυξη αδιαμεσολάβητων, αντιεραρχικών και αντιθεσμικών αγώνων. Συμμετέχουμε σε αυτούς με στόχο τη διαρκή ριζοσπαστικοποίηση του περιεχομένου τους, των διαδικασιών τους και των μέσων αγώνα τους.

Η διασύνδεση των κοινωνικών αγώνων και δομών συμβάλλει στην ανάπτυξη σχέσεων αλληλεγγύης τόσο μεταξύ των αγωνιζόμενων όσο και μεταξύ των αγωνιζόμενων με άλλες κοινωνικές ομάδες, τη μεγιστοποίηση των αποτελεσμάτων της δράσης των καταπιεσμένων και μπορεί να συνεισφέρει στην απόκτηση συνολικής θεώρησης για τον κοινωνικό/ταξικό ανταγωνισμό.

3. Εθνικό ζήτημα – Εθνικισμός

Ως αναρχικοί διεθνιστές, θεωρούμε την εθνική ταυτότητα (όπως αυτή ορίζεται από την σύγχρονη πραγματικότητα του έθνους-κράτους και τον συνακόλουθο εθνικισμό που αυτό παράγει) μια επίπλαστη ταυτότητα. Στην έννοια του έθνους δεν βλέπουμε παρά τον εγκλωβισμό της μεγάλης πλειοψηφίας της ανθρωπότητας σε ένα εχθρικό και απάνθρωπο καθεστώς, ενάντια στα άμεσα και τα μακροπρόθεσμα συμφέροντά της. Το πολιτικό περιεχόμενο του όρου «πατρίδα» είναι το κράτος της (το έθνος-κράτος), υπαρκτό ή προς δημιουργία. Αυτό το κράτος δεν είναι και δεν μπορεί να είναι τίποτα άλλο πέρα από προστάτη του εαυτού του και χωροφύλακας των συμφερόντων της εκάστοτε μειοψηφικής ελίτ που έχει στα χέρια της την πολιτική και οικονομική εξουσία, τα μέσα παραγωγής και συνακόλουθα ρυθμίζει την παραγωγή και την κατανάλωση του πλούτου. Σήμερα, η μειοψηφία αυτή είναι η αστική τάξη (παρόλο που ιστορικά σε αυτόν το ρόλο έχουν εμφανιστεί και άλλες τάξεις ή πολιτικές ελίτ, όπως η κομματική γραφειοκρατία). Σε κάθε περίπτωση, ο αγώνας ενάντια στο κράτος είναι και αγώνας ενάντια στις «πατρίδες».

Η ταυτότητα που εμείς είμαστε αναγκασμένοι να αντιπαραβάλλουμε απέναντι στην εθνική, η οποία εμπεριέχει μια πραγματικότητα εκμετάλλευσης και καταπίεσης, είναι η ταξική. Επιδιώκουμε δηλαδή την ενότητα, τη συνεννόηση και την οργάνωση των καταπιεσμένων σε όλον τον κόσμο, ώστε να καταστραφούν οι πηγές του κοινωνικού προβλήματος: ο καπιταλισμός, το κράτος και η εκμετάλλευση και καταπίεση που η ύπαρξη και λειτουργία τους συνεπάγεται. Με άλλα λόγια, θέλουμε να καταργήσουμε τα έθνη/κράτη και τα αφεντικά τους. Η ύπαρξη αυτού του κόσμου εκμετάλλευσης και κυριαρχίας, ταξικής διαίρεσης και διαχωρισμού συνεπιφέρει αναπόφευκτα την ύπαρξη ταξικού προσήμου στους αγώνες. Αναγνωρίζουμε ότι η ταξική ταυτότητα αποτελεί ουσιαστικά αρνητική ταυτότητα, προϊόν του παρόντος εκμεταλλευτικού συστήματος. Ωστόσο, την προβάλλουμε μέχρι η νέα ατομική και κοινωνική ταυτότητα να γίνει εφικτή: η ταυτότητα των αυτόνομων ανθρώπων και των αυτοθεσμιζόμενων κοινωνιών τους, με κομμουνιστική διαχείριση του πλούτου σε όλη τη γη.

Όμως, παρά το γεγονός ότι θεωρούμε την εθνική ταυτότητα επίπλαστη, δεν μπορούμε να υποκριθούμε ότι δεν υπάρχει. Η

πλάνη που κάνει π.χ. τον «έλληνα εργάτη» να θεωρεί οικείο το αφεντικό του και εχθρό τον «τούρκο εργάτη» είναι παγιωμένη στη συνείδηση εκατομμυρίων ανθρώπων εδώ και αιώνες. Έχει ήδη διαμορφώσει, μέσα από αληθινές ή κάλπικες πολιτισμικές ιδιαιτερότητες, μέσα από πολέμους και σφαγές, μέσα από την τρομοκρατία και τις μετακινήσεις πληθυσμών, την παγκόσμια δυστοπία της. Τα έθνη-κράτη υπάρχουν, οι εθνικές αστικές τάξεις απομυζούν την μερίδα του λέοντος της εργασίας των πολλών σε κάθε ένα από τα οικόπεδα του παγκόσμιου χάρτη. Κι αυτό οι εργαζόμενοι δεν το πληρώνουν μόνο με το να είναι υποτελείς σε κυβερνήσεις ή το να νέμονται μόνο τα ψίχουλα του ιδρώτα τους: ανάμεσα στα κράτη και τις εθνικές αστικές τάξεις υπάρχει τόσο η συνεργασία και η συσπείρωση για την επίτευξη καλύτερων συνθηκών εξουσίας επί των υπηκόων τους όσο και ιεραρχία, ανταγωνισμός, σύγκρουση. Η τάξη μας δεν έχει απέναντί της μόνο τους μεμονωμένους αστούς και τους ανταγωνισμούς τους αλλά και τα κράτη που ως συλλογικοί καπιταλιστές αποσπούν υπεραξία με οικονομικούς, πολιτικούς και κάθε είδους τρόπους.

Ακόμη και σήμερα που βλέπουμε την παγκοσμιοποίηση του κεφαλαίου και διακρατικές οντότητες όπως η Ε.Ε. να υποβαθμίζουν την ισχύ των εθνικών κρατών και των αστικών τους τάξεων, ο πόλεμος και οι διάφορες μορφές καταπίεσης που δομούνται γύρω από την εθνική ταυτότητα συνεχίζουν να είναι στην ατζέντα.

Ως αναρχικοί, δεν μπορούμε παρά να δίνουμε τη μέγιστη σημασία στην αποτροπή των εθνικών συγκρούσεων. Για εμάς κάθε εθνικός πόλεμος είναι μια μορφή εμφυλίου ανάμεσα στους εκμεταλλεζόμενους. Συνεπώς, αποβλέπουμε στην αποτροπή του, το σταμάτημά του και ει δυνατόν την εκτροπή του σε επαναστατικά μονοπάτια. Επίσης, δεν μπορούμε να αγνοούμε πως η εθνικιστική πλάνη αναπαράγει τον εαυτό της μέσα από τον φαύλο κύκλο των πολιτισμικών διωγμών και των υποχρεωτικών ομογενοποιήσεων. Η «πατρίδα» θα υπερασπίσει τον εαυτό της επιβάλλοντας όσες κοινότητες θεωρεί απαραίτητες. Γλώσσες, κουλτούρες, ήθη μειονοτήτων θα βρεθούν στο στόχαστρο απλώς και μόνο επειδή η ύπαρξή τους αποτελεί πιθανό φυτώριο για μια νέα αστική τάξη και μια πολιτική ελίτ, που θα επιδιώξει με τη σειρά της τη δική της επέκταση και αναπαραγωγή. Ειδικά στη Βαλκανική χερσόνησο όπου ζούμε, η συνθήκη αυτή

παραμένει σταθερή εδώ και αιώνες. Υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα όλων των μειονοτήτων να διατηρήσουν και να εξελίσσουν τις πολιτισμικές τους ιδιαιτερότητες και σε αυτό το επίπεδο στεκόμαστε στο πλευρό τους, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι στηρίζουμε αιτήματα εθνικής αυτοδιάθεσης και σεπαρατισμούς που επιδιώκουν στην θέση ενός «αλλοεθνή» εκμεταλλευτή να βάλουν έναν «ομοεθνή».

Δεν υιοθετούμε στρουθοκαμηλικές λογικές που θεωρούν ότι αν αγνοήσεις την ύπαρξη των πολύπλοκων εθνικών ανταγωνισμών και επικεντρωθείς στην υπονόμηση αποκλειστικά της δικής σου «πατρίδας», τότε αυτοί θα εξαφανιστούν. Κατά συνέπεια, δεν υιοθετούμε απόψεις του λενινισμού και της αυτονομίας περί επαναστατικού ντεφетиισμού ή λογικές που θεωρούν πως ένα απελευθερωτικό/ταξικό κίνημα στο εσωτερικό ενός κράτους πρέπει να αποκλείει από την κριτική του εθνικές αστικές τάξεις και επεκτατισμούς που βρίσκονται σε αντίπαλη θέση με το κράτος αυτό.

Στον αντίποδα, λογικές αριστερού πατριωτισμού, θεωρίες για προοδευτικούς εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες, ανόητοι εκβιασμοί για την αποφυγή της κριτικής σε εθνικά κινήματα ή λογικές σταδίων και «προτεραιοτήτων», δεν οδηγούν παρά στην ταπείνωση της απελευθερωτικής προοπτικής μέσα από την υποταγή στην κυριαρχία των εθνών-κρατών που προβάλλονται σαν η μοναδική εφικτή πραγματικότητα. Δεν βρίσκουμε αντίφαση στο να στεκόμαστε έμπρακτα αλληλέγγυοι όταν αναγνωρίζουμε απελευθερωτικές βλέψεις αγωνιζόμενων λαών στιγματίζοντας παράλληλα τις εξουσιαστικές βλέψεις εθνικοαπελευθερωτικών οργανώσεων και των ηγεσιών τους.

Για εμάς ο κύριος εχθρός βρίσκεται πρώτα μέσα στην ίδια την «πατρίδα μας», πρώτα από όλα γιατί αυτόν έχουμε κάθε μέρα απέναντί μας. Εχθρός μας όμως είναι η αστική τάξη και οι εξουσιαστικές ελίτ και των γειτονικών κρατών και όλων των κρατών. Εχθροί μας είναι και οι διακρατικοί σχηματισμοί όπως η ΕΕ ή το ΝΑΤΟ.

Αλλά δεν είναι μόνο η εγγύτητα που κάνει τον «ομοεθνή» ταξικό εχθρό τον σημαντικότερο: αν η εθνική ταυτότητα είναι από τα ισχυρότερα εργαλεία συντήρησης μιας ταξικής κοινωνίας, αυτό το επιτυγχάνει εγκλωβίζοντας και κοιονορτοποιώντας τους καταπιεσμένους στη δυστοπία του «ρεαλισμού» της. Πρέπει να αρνούμαστε με το παράδειγμά μας να υποταχθούμε σε αυτόν

τον «ρεαλισμό». Χτίζουμε διεθνείς επαναστατικές γέφυρες, οργανωνόμαστε σε πολιτικό επίπεδο με άλλους αναρχικούς συντρόφους μας και προτάσσουμε την οργάνωση σε κοινωνικό επίπεδο των καταπιεζόμενων και εκμεταλλεζόμενων όλων των χωρών, και κυρίως των γειτονικών, στην προοπτική της συλλογικής εξέγερσης ή της ενεργού στήριξης όποιου κατορθώσει να επαναστατήσει πρώτος.

Δεν μπορούμε να αρνηθούμε ότι έχουν υπάρξει ή μπορούν να υπάρξουν ιστορικές στιγμές που η εθνική καταπίεση μπορεί να λάβει τόσο τρομακτική και γενοκτονική μορφή που η αντίσταση σε αυτήν να γίνει προσωρινά πρώτη προτεραιότητα. Ακόμα όμως και σε μια τέτοια περίπτωση, το διακύβευμα της κοινωνικής απελευθέρωσης δεν μπορεί να επισκιαστεί. Ακόμα και τότε οι αναρχικοί οφείλουμε να μην υποστείουμε τη σημαία μας στο όνομα καμιάς εθνικής ενότητας ή εθνικών μετώπων με προοδευτικό ή μη πρόσημο.

4. Ιμπεριαλισμός

Ο ιμπεριαλισμός είναι δομικό στοιχείο του κράτους και του καπιταλισμού. Προϋπόθεση του ιμπεριαλισμού είναι η ύπαρξη κράτους και αστικής τάξης. Μέσα στα πλαίσια των ενδοκρατικών/ενδοκαπιταλιστικών ανταγωνισμών εκδηλώνονται ιμπεριαλισμοί με διαφορετικές δυναμικές. Επιπλέον, στην επικράτεια ενός κράτους μπορούν να επεμβαίνουν, να συνεργάζονται ή/και να συγκρούονται διαφορετικοί ιμπεριαλισμοί. Τα παραπάνω συνδέονται άμεσα με τη σύγχρονη πραγματικότητα στην ανατολική Μεσόγειο και τα Βαλκάνια. Για παράδειγμα, στον ελλαδικό χώρο σήμερα επενεργούν διαφορετικοί ιμπεριαλισμοί, με τους οποίους συνδέονται διάφορα κομμάτια της άρχουσας τάξης, η συντριπτική πλειοψηφία της οποίας υιοθετεί ως στρατηγική επιλογή στη σύγχρονη συγκυρία την πρόσδεση στην ΕΕ, το ΝΑΤΟ και άλλους ευρωπαϊκούς μηχανισμούς.

5. Μεταναστευτικό - Ρατσισμός

Ο όρος ρατσισμός παραπέμπει ετυμολογικά στον φυλετικό διαχωρισμό και στην αντίληψη ότι κάποια φυλή (π.χ. λευκή) είναι

ανώτερη των υπολοίπων. Ωστόσο, στις μέρες μας, με τον όρο «ρατσισμός» περιγράφονται ευρύτερες κοινωνικές διακρίσεις με βάση τη φυλή, την εθνότητα, το φύλο, το χρώμα δέρματος, τη θρησκεία, τη σεξουαλική προτίμηση και ποικίλα άλλα χαρακτηριστικά. Ο ρατσισμός και οι ρατσιστικές συμπεριφορές εντοπίζονται και έχουν εκδηλωθεί ιστορικά σε διάφορες μορφές και από διαφορετικές ανθρώπινες κοινωνίες. Ωστόσο, στη σύγχρονη ιστορία ο ρατσισμός απέκτησε ιδεολογικό υπόβαθρο ώστε να αποτελέσει θεωρητικό έρεισμα για την εκμετάλλευση, την υποδούλωση έως και τον αφανισμό λαών ή συγκεκριμένων κοινωνικών ομάδων. Ο ρατσισμός φέρει ως απότοκο τον κατακερματισμό και την υποδούλωση της παγκόσμιας εργατικής τάξης αλλά και ευρύτερα των καταπιεζόμενων, ωθώντας τους μεθοδικά στο αλληλοφάγωμα. Στον πόλεμο μεταξύ των προλετάριων, οι μόνοι κερδισμένοι είναι το κράτος και τα αφεντικά.

Η εξαναγκαστική μετανάστευση οξύνεται σήμερα τόσο εξαιτίας του καπιταλισμού και του εθνοκρατισμού που προκαλούν πολέμους, φυσικές καταστροφές και λεηλασία των φυσικών πόρων όσο και εξαιτίας των συνθηκών επιβολής της κυριαρχίας του κεφαλαίου σε παγκόσμιο επίπεδο.

Το κράτος και το κεφάλαιο διαχειρίζονται το μεταναστευτικό ζήτημα έχοντας ως στόχο τον κατακερματισμό των καταπιεσμένων. Τα σύνορα αποτελούν ένα είδος στρόφιγγας μέσω της οποίας το κράτος διαχειρίζεται το εργατικό δυναμικό με γνώμονα τις ανάγκες των αφεντικών αλλά και πολιτικές σκοπιμότητες, ανάλογα με τους πολιτικούς και οικονομικούς συσχετισμούς.

Για να επιτευχθεί αυτή η διαχείριση των μεταναστευτικών ροών, η μετανάστευση αντιμετωπίζεται ως συλλογική παρανομία. Η πολιτική των ανεπτυγμένων κρατών για τη μετανάστευση καθορίζεται από το δίπολο καταστολή-ενσωμάτωση και κατοχυρώνει τη διάκριση σε «νόμιμους» και «παράνομους», επιβάλλοντας την άγρια καταστολή των περισσότερων που παραμένουν «χωρίς χαρτιά» (απελάσεις, στρατόπεδα συγκέντρωσης, γκέτο, ναρκοπέδια, φράχτες, κάθε είδους κακοποίηση).

Η παρανομοποίηση των μεταναστών τούς καθιστά φθινό εργατικό δυναμικό για την οικονομία. Η ποινικοποίηση της μετανάστευσης είναι κομμάτι της πολυεπίπεδης καταστολής, εκμετάλλευσης και καταπίεσης των απόκληρων του εξουσιαστικού-καπιταλιστικού κόσμου. Συνεπώς, η αλληλεγγύη μας με

τους μετανάστες απορρέει από την αναγνώριση της κοινωνικής και ταξικής μας εγγύτητας.

Ως αναρχικοί, είμαστε αντιρατσιστές και διεθνιστές, είμαστε εχθρικοί απέναντι σε κάθε συνθήκη που προκαλεί την εξαναγκαστική μετανάστευση των ανθρώπων από τις εστίες τους. Υποστηρίζουμε την κατάργηση των συνόρων, την ελεύθερη μετακίνηση όλων των ανθρώπων και την ισότιμη συμμετοχή όλων σε κάθε πεδίο της κοινωνικής δραστηριότητας. Κατά συνέπεια, το διεθνιστικό πρόταγμά μας έρχεται σε αντίθεση με την καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι στους αγώνες των μεταναστών, προωθώντας τη σύνδεση τους με τους αγώνες των ντόπιων, επιχειρώντας να οξύνουμε τα πολιτικά και ταξικά χαρακτηριστικά τους και να συνολικοποιήσουμε τα προτάγματα τους στην κατεύθυνση της πανανθρώπινης χειραφέτησης.

6. Φασισμός - Ναζισμός

Ως πολιτική έκφραση του κράτους και της αστικής τάξης, ο φασισμός και ο ναζισμός ιστορικά αποτέλεσαν την ακραία έκφραση της αντεπανάστασης.

Το κοινωνικό έδαφος στο οποίο αναπτύσσεται ο φασισμός δημιουργείται από τα κυρίαρχα παραδείγματα (τον ανταγωνισμό και τον πόλεμο όλων εναντίον όλων, τον ατομικισμό, τον κοινωνικό συντηρητισμό) που παράγει ή αναπαράγει το εξουσιαστικό-εκμεταλλευτικό καπιταλιστικό σύστημα, μέσω του κράτους.

Σε συνθήκες κρίσης, κράτος και αφεντικά επιλέγουν στρατηγικά τον φασισμό αποσκοπώντας στη στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας και της εργασίας. Η σχέση του κράτους και του καπιταλισμού με τα νεοναζιστικά και φασιστικά μορφώματα είναι οργανική. Λειτουργούν ως δεκανίκι/εφεδρεία σε περιόδους καπιταλιστικής ομαλότητας και αναβαθμίζονται σε περιόδους κρίσης. Ο φασισμός χρησιμοποιείται για τη συστράτευση των πιο συντηρητικών και οπισθοδρομικών κομματιών της κοινωνίας με τους μηχανισμούς του κράτους και των αφεντικών, αναπαράγοντας και επιστρατεύοντας το ιδεολόγημα και τη ρητορική του εθνικισμού.

Η πάλη ενάντια στο φασισμό αποτελεί σημαντική διαδικα-

σία για το κοινωνικό-ταξικό κίνημα, καθώς η επικράτησή του περνάει μέσα και από τον αντιφασιστικό αγώνα. Γι' αυτό είναι καθοριστικό όχι μόνο το ξεσκέπασμα του ρόλου του φασισμού αλλά και το ταυτόχρονο και διαρκές χτύπημά του.

Για εμάς η σύγκρουση με τον φασισμό είναι κομμάτι της πάλης ενάντια στις δυνάμεις του κράτους και του κεφαλαίου. Θεωρούμε ότι ο αντιφασιστικός αγώνας είναι συγχρόνως και αντιεξουσιαστικός, καθώς η πάλη ενάντια στον φασισμό είναι κομμάτι της πάλης ενάντια σε κάθε εξουσία, έχοντας αντικρατικά-αντιθεσμικά χαρακτηριστικά ώστε να αντιμάχεται τις συνθήκες που τον γεννούν. Ταυτόχρονα, ο αντιφασισμός συμβάλλει στην ανάπτυξη ενός άλλου κοινωνικού παραδείγματος που υπερασπίζεται την οικονομική και πολιτική ισότητα και την κοινωνική δικαιοσύνη χωρίς αποκλεισμούς και εξαιρέσεις στη βάση του φύλου, της φυλής, της θρησκείας και της εθνότητας. Ο αντιφασιστικός αγώνας είναι παράλληλα και ταξικός καθώς υπερασπίζεται τα ειδικά συμφέροντα των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων που προκύπτουν από την ταξική ανισότητα. Οποιαδήποτε άλλη πολιτική προσέγγιση που εξαντλείται σε «δημοκρατικές» νόρμες, μεταφέρει το ζήτημα σε αστικά πλαίσια, όπου ρεφορμιστικές δυνάμεις αναλαμβάνουν την ηγεσία ενός αντιφασιστικού «αγώνα» που δεν είναι ταυτόχρονα και αντικαπιταλιστικός. Το ιδεολογικό και πολιτικό πλαίσιο του αντιφασιστικού αγώνα αμφισβητεί και θίγει ολόκληρη την φιλοσοφική αφήγηση του ίδιου του φασισμού αλλά και της μήτρας που τον γεννά, του κράτους και του καπιταλισμού. Τέλος, ο αντιφασισμός οφείλει να είναι μαχητικός και να διαμορφώνει δομές αυτοπροστασίας του κοινωνικού κινήματος και των καταπιεσμένων λαμβάνοντας όλα τα απαραίτητα μέτρα για να αναχαιτιστεί ο φασισμός μέχρι το καθοριστικό τσάκισμα και την εξάλειψή του.

7. Πατριαρχία – Έμφυλες διακρίσεις

Η πατριαρχία προϋπήρχε του καπιταλισμού, αξιοποιήθηκε για την εδραίωσή του και σήμερα συναρθρώνεται με την κρατική και καπιταλιστική οργάνωση της κοινωνίας. Με την ανάδυση του καπιταλισμού ο θεσμός της πατριαρχίας απέκτησε νέα ποιοτικά χαρακτηριστικά προκειμένου να εξυπηρετήσει τις νέες

επιβαλλόμενες κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές σχέσεις. Θεωρούμε ωστόσο ότι οι έμφυλες διακρίσεις δεν οφείλονται αποκλειστικά σε οικονομικά αίτια, αλλά αποτελούν παράλληλα απόρροια της επενέργειας ποικίλων άλλων εξουσιαστικών παραγόντων (πολιτισμικών, θρησκευτικών, ηθικών, ιδεολογικών). Οι έμφυλες διακρίσεις αναπαράγονται και ριζώνουν στην κοινωνία και τη βάση ως σχέσεις εξουσίας, συμβάλλοντας στον κατακερματισμό των αντιστάσεων.

Για να είναι πραγματικά κοινός ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση, θα πρέπει να επικεντρώνεται παράλληλα και στην κατάργηση των συγκεκριμένων εξουσιαστικών σχέσεων στο εσωτερικό της τάξης μας. Ο αγώνας ενάντια στην πατριαρχία, την έμφυλη καταπίεση, το σεξισμό και την ομοφοβία είναι κομμάτι του αγώνα για την ανατροπή του κράτους και του κεφαλαίου, για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

8. Κοινωνικές διακρίσεις

Κάθε εξουσιαστικό σύστημα παράγει τις δίκες του κοινωνικές διακρίσεις και κοινωνικά στερεότυπα. Στη σύγχρονη εποχή, η αναπαραγωγή των κοινωνικών διακρίσεων είναι προϊόν του κρατικού και του καπιταλιστικού συστήματος και των ταξικών αντιθέσεων που καλλιεργούνται συστηματικά σε βάρος συγκεκριμένων ομάδων, με αποτέλεσμα την αποστέρηση των ελευθεριών/δυνατοτήτων τους, είτε μέσω της επίσημης θεσμοθετημένης μορφής της κρατικής ρύθμισης είτε σε ένα επίπεδο άτυπο/υπόρρητο.

Η οργάνωση της κοινωνικής ζωής από το κράτος και το κεφάλαιο είναι σχεδιασμένη ώστε ένα κομμάτι της κοινωνίας να αποκλείεται ανάλογα με τα οικονομικά, πολιτισμικά, θρησκευτικά, έμφυλα, σεξουαλικά, σωματικά ή κοινωνικά πρότυπα που προωθούνται από την κυριαρχία. Ο αποκλεισμός ατόμων και ομάδων που, εξαιτίας των κοινωνικών συνθηκών, αδυνατούν να ενσωματωθούν στον επιβεβλημένο τρόπο ζωής (τοξικομανείς, ομοφυλόφιλοι, μετανάστες, άστεγοι, οροθετικές-οί, ψυχικά ασθενείς, μη παραγωγικοί-άνεργοι, κ.λπ.) έχει ως άμεσο απότοκο την κοινωνική τους περιθωριοποίηση. Η περιθωριοποίηση αυτή εξυπηρετεί τις στοχεύσεις της κυριαρχίας για τη δαιμονοποίηση και την καταστολή συγκεκριμένων κοινωνικών

κομματιών, αποσκοπώντας μεταξύ άλλων στην πειθάρχηση των υπολοίπων.

Η βασική διάκριση που αναγνωρίζουμε ως αναρχικοί μέσα στα πλαίσια της κρατικής και καπιταλιστικής κοινωνίας είναι μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας, εξουσιαστών και εξουσιαζόμενων. Όλες οι άλλες αντιθέσεις στο πλαίσιο του καπιταλισμού διαμεσολαβούνται από αυτήν τη βασική διάκριση και καμιά δεν επιλύεται αν δεν επιλυθεί η αυτή. Στην κοινωνία που οραματιζόμαστε δεν έχουν θέση οι διακρίσεις και τα στερεότυπα που καθορίζουν και καταπιέζουν τον άνθρωπο. Η προώθηση των ενδοταξικών διαχωρισμών αποσκοπεί στον αλληλοσπαραγμό, τον αποπροσανατολισμό και την εκτόνωση της κοινωνικής οργής που γεννά η επίθεση των εξουσιαστών. Η ταξική ενότητα άρα και η ταξική ισχύς θα είναι μονίμως ανεπαρκής όσο αφήνουμε τις διακρίσεις να μας διασπούν.

Συμμετέχουμε έμπρακτα στους αδιαμεσολάβητους κοινωνικούς αγώνες που διεξάγονται για την εξάλειψη των κοινωνικών διακρίσεων, επιδιώκοντας τη συγκρότηση μιας κοινωνίας ισότιμης συνύπαρξης του διαφορετικού. Η εξάλειψη των διακρίσεων αυτών καθίσταται αναγκαία συνθήκη και ένα από τα περιεχόμενα του αγώνα μας.

9. Εξαθλίωση / Κοινωνικός κανιβαλισμός

Εξαθλίωση είναι η πολυεπίπεδη (οικονομική, αξιακή, πολιτιστική, περιβαλλοντική) υποτίμηση της ζωής και της αξιοπρέπειας των καταπιεσμένων. Η διαρκής όξυνση των συνθηκών εξαθλίωσης είναι αποτέλεσμα της βίαιης αναδιάρθρωσης του κρατικού και καπιταλιστικού τρόπου οργάνωσης της κοινωνίας.

Οι κοινωνικοί αποκλεισμοί, η εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης στους χώρους δουλειάς, η μαζική ανεργία, η φτώχεια, η απόγνωση, η ανέχεια, η επίσημη κατάρρευση των «προνοιακών» κρατικών δομών και η εμπορευματοποίησή τους περιθωριοποιούν τεράστια πληθυσμιακά κομμάτια ως «μη παραγωγικά» και εκβιάζουν την υποταγή ολόκληρης της κοινωνίας.

Η κοινωνική δυσαρέσκεια που γεννά αυτή η άγρια επίθεση κράτους και καπιταλισμού επιχειρείται να αντιμετωπιστεί τόσο με την εντατικοποίηση και την αναβάθμιση της καταστολής όσο και με την καλλιέργεια του κοινωνικού εκφασισμού, με την

προώθηση ιδεολογημάτων που ανάγουν σε κυρίαρχες συνθήκες ζωής την επιβίωση με κάθε μέσο, την εξατομίκευση και τον ανταγωνισμό.

Απόρροια της διάλυσης του κοινωνικού ιστού, της έλλειψης ταξικής συνείδησης και κουλτούρας συλλογικής επίλυσης των προβλημάτων από τον πόλεμο κράτους και αφεντικών απέναντι σε κάθε έννοια κοινού και συλλογικού, είναι ο αλληλοσπαραγμός μεταξύ των φτωχών, των εκμεταλλεζόμενων, των αποκλεισμένων. Η ανακυκλούμενη δηλαδή βία ανάμεσα στα πληθειακά στρώματα της κοινωνίας που ορίζουμε ως κοινωνικό κανιβαλισμό. Μια συνθήκη επιθυμητή και προωθούμενη από τους κυρίαρχους, αφού αποπροσανατολίζει την οργή των από τα κάτω και τη διοχετεύει σε έναν αδιάκοπο πόλεμο όλων εναντίον όλων.

Από την πλευρά μας ως αναρχικοί παρεμβαίνουμε και αγωνιζόμαστε στην κατεύθυνση:

- ▶ Της κατάδειξης του πραγματικού υπαίτιου για την εκμετάλλευση, την καταπίεση και τη συνολική λεηλασία της ζωής μας που δεν είναι άλλος από τον επιβαλλόμενο τρόπο οργάνωσης της κοινωνίας από το κράτος και το κεφάλαιο.
- ▶ Της συλλογικοποίησης και της αλληλεγγύης ενάντια στον κατακερματισμό, τους πλαστούς διαχωρισμούς και το φόβο που αναπαράγει η εξουσία.
- ▶ Της προώθησης και ανάδειξης των οργανωμένων από τα κάτω κοινών αγώνων ντόπιων και μεταναστών απέναντι στη εκμετάλλευση, τη φτώχεια, την καταστολή, τους φασίστες και τις μαφίες.
- ▶ Της κινηματικής σύνδεσης μεταξύ των καταπιεσμένων και εκμεταλλεζόμενων με βάση τους συλλογικούς αγώνες που εκκινούν από τις κοινές ανάγκες και τα κοινά συμφέροντά τους.
- ▶ Της στήριξης και εξάπλωσης αυτοοργανωμένων κοινωνικών δομών αλληλεγγύης ως κομμάτια του αγώνα των από τα κάτω, χωρίς αυταπάτες νησίδων ελευθερίας μέσα στον κόσμο του κράτους και του καπιταλισμού.
- ▶ Της ισχυροποίησης ενός αντίπαλου δέους στην ηγεμονία του θεσμικά προστατευμένου λαϊκιστικού φιλανθρωπικού παραδείγματος.
- ▶ Της διαρκούς προσπάθειας για ριζοσπαστικοποίηση των συνειδήσεων.

- Της πάλης για μια αυτοδιευθυνόμενη αταξική κοινωνία ισότητας, αλληλεγγύης, ελευθερίας.

10. Κουλτούρα / Πολιτισμός

Κάθε κυρίαρχο εξουσιαστικό πολιτικό και οικονομικό σύστημα ιστορικά προήγαγε δικό του πολιτισμό, αξίες και ηθική για διαιωνίσει την επιβολή του και κατά συνεπεία την εκμετάλλευση των καταπιεσμένων. Στην εποχή μας, το κράτος και ο καπιταλισμός επιχειρούν διαρκώς την υφαρπαγή των αυθόρμητων κοινωνικών εκφράσεων. Η αγορά και οι κάθε είδους θεσμικές μεσολαβήσεις απλώνουν τα δίχτυα τους σε όλο το κοινωνικό πεδίο.

Κουλτούρα είναι ο τρόπος με τον οποίο οι άνθρωποι δομούν και οργανώνουν την κοινωνική ζωή, καθώς και οι αντιλήψεις που παράγουν αυτές τις δομές. Αντιμαχόμαστε την κυρίαρχη κουλτούρα, η οποία είναι αποτέλεσμα εκβιομηχάνισης και εμπορευματοποίησης και καθίσταται μέσο για έλεγχο της ανθρώπινης συνείδησης από την εξουσία και βαλβίδα εκτόνωσης για την ανοχή της πραγματικότητας και της καταπίεσης, μέσω προβολής τυποποιημένων αισθητικών προτύπων. Βασικά κριτήρια διάκρισής όσον συνιστούν κυρίαρχη ή μη κουλτούρα είναι το από ποιους παράγεται ο πολιτισμός, σε ποιον απευθύνεται, γιατί και με ποιο σκοπό. Παράλληλα, απορρίπτουμε τη μονόδρομη σχέση πομπού και δέκτη στις τέχνες και τα γράμματα.

Σκοπός της κουλτούρας και της τέχνης για τους αναρχικούς είναι να καλλιεργήσει, να εξψώσει, να ψυχαγωγήσει και να απελευθερώσει τον άνθρωπο, ωθώντας τον να συγκροτήσει κοινότητες ελευθερίας. Στοχεύουμε στην επανοικειοποίηση των σημασιών και την παραγωγή και διάχυση μιας ελευθεριακής κουλτούρας, ανταγωνιστικής προς την κυρίαρχη, όπως και τη συλλογικοποίηση και το σεβασμό της διαφορετικότητας, την καλλιέργεια ελεύθερου πνεύματος, κριτικής σκέψης, κοινωνικής αμφισβήτησης, φιλοσοφικής εμβάθυνσης, συλλογικής και προσωπικής χαράς, αλληλέγγυας, εξισωτικής και μη εκμεταλλευτικής συνθήκης συμβίωσης. Μιας κουλτούρας ελευθερίας του πνεύματος, της έκφρασης και της σεξουαλικότητας, καλλιέργειας ενός πνεύματος εναντίωσης στον ρατσισμό, τον φασισμό και την ομοφοβία, μιας κουλτούρας αντιπατριαρχικής,

αντιεξουσιαστικής, αντικαπιταλιστικής. Η στάση των αναρχικών απέναντι στην τέχνη και τους ριζοσπάστες καλλιτέχνες δεν μπορεί να είναι εργαλειακή. Οι ριζοσπάστες καλλιτέχνες πρέπει να ειδωθούν, όπως όλοι μας, ως εργαζόμενοι, οι οποίοι αναγκάζονται μέσα στα πλαίσια της εκβιαστικής καπιταλιστικής συνθήκης να ανταλλάσσουν τη δημιουργικότητα και τις σωματικές και ψυχικές τους δυνάμεις με τα απαραίτητα προς επιβίωση. Την ίδια στιγμή, αφιερώνουν ένα μεγάλο κομμάτι του χρόνου τους για την απελευθερωτική υπόθεση και τους σκοπούς του κινήματος.

Ζητούμενο αποτελεί η καλλιέργεια μιας κοινωνικής κουλτούρας ικανής να ανταγωνιστεί, να καταστρέψει και να αντικαταστήσει την κυρίαρχη κουλτούρα που στοχεύει στην εξατομίκευση και την αναπαραγωγή σχέσεων κυριαρχίας, μιας ελευθεριακής κουλτούρας ικανής να καταστρέψει και να αντικαταστήσει τις κυρίαρχες αξίες και σημασίες, την κυρίαρχη τάξη πραγμάτων, τις κυρίαρχες εκμεταλλευτικές συνθήκες καθημερινής διαβίωσης στον σύγχρονο κόσμο, παράγοντας επαναστατικά υποκείμενα και κοινότητες αγώνα.

Μια ελεύθερη κοινωνία όπως αυτή που οραματιζόμαστε, χρειάζεται να διασφαλίζει την κάλυψη των πνευματικών αναγκών ανοιχτά και ισότιμα από όλους και προς όλους, να ενθαρρύνει την καλλιέργεια των ιδιαίτερων κλίσεων και επιθυμιών του κάθε μέλους της, να εμπνέεται και να τροφοδοτείται πνευματικά και πρακτικά από αυτές και να προωθεί την αλληλεγγύη, τη συλλογική κουλτούρα και την κοινωνικοποίηση.

Προτάσσουμε τη συλλογική και ατομική, αυτοοργανωμένη, αντιεμπορευματική δράση, θεωρώντας ότι μπορεί να συμβάλει στην ανάπτυξη της ταξικής κι επαναστατικής συνείδησης. Υποστηρίζουμε τις ήδη υπάρχουσες αυτοοργανωμένες πολιτιστικές υποδομές και στοχεύουμε να συνεισφέρουμε στη δημιουργία νέων που προωθούν την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

11. Ζητήματα καταστολής, φυλακές, εγκλεισμός, αλληλεγγύη σε φυλακισμένους αγωνιστές

α. Καταστολή

Οι μηχανισμοί καταστολής αποτελούν βασικό πυλώνα της

εξουσίας του κράτους και του κεφαλαίου και σε συνδυασμό με τους μηχανισμούς παραγωγής συναίνεσης αποσκοπούν στην κοινωνική πειθάρχηση. Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί επιτίθενται στους αντιστεκόμενους με στόχο τη συντριβή τους και την τρομοκράτηση όλης της κοινωνίας ώστε να κυριαρχήσει ο φόβος και η υποταγή.

Στην τρέχουσα περίοδο βιώνουμε μια συνθήκη ευρείας κοινωνικής απονομιμοποίησης του καθεστώτος (αποτέλεσμα της υφιστάμενης συνολικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος). Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, η κρατική καταστολή αναβαθμίζεται προωθώντας την επιβολή ενός διαρκούς καθεστώτος έκτακτης ανάγκης. Πρόκειται για μια διαδικασία που αποσκοπεί στο να επιβληθεί ανεμπόδιστα η συνολική αναδιάρθρωση του συστήματος εξουσίας και ο μετασχηματισμός της κοινωνίας.

Σημαντικό ρόλο στις κατασταλτικές στρατηγικές διαδραματίζει η ιδεολογική επίθεση για την παραγωγή συναίνεσης στην κρατική καταστολή, ώστε αυτή να εμφανιστεί ως κοινωνική απαίτηση και να νομιμοποιηθεί ο φορέας της, δηλαδή το κράτος.

Προτεραιότητα των κατασταλτικών πολιτικών είναι το χτύπημα και η συντριβή των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων που αμφισβητούν τους κυρίαρχους σχεδιασμούς, στήνουν αναχώματα στην κρατική και καπιταλιστική επέλαση και ανοίγουν το δρόμο για τη διεκδίκηση μιας κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση και υποταγή. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται οι κατασταλτικές μεθοδεύσεις και επιθέσεις ενάντια στους εργατικούς αγώνες, τις τοπικές κοινωνικές αντιστάσεις, τις αντιφασιστικές διαδηλώσεις, τις μεγάλες απεργιακές διαδηλώσεις, τις δομές και τα μέσα αγώνα των κινημάτων.

Οι αναρχικοί και αντιεξουσιαστές, που με τη διαρκή και πολύμορφη δράση τους προωθούν τη ριζοσπαστικοποίηση της αντίστασης σε κάθε μέτωπο του κοινωνικού και ταξικού πολέμου, συνιστούν έναν από τους κυριότερους στόχους της κρατικής καταστολής. Σημαντικό ρόλο στην κατασταλτική επίθεση ενάντια στον αναρχικό αγώνα, εκτός του πλήθους κρατικών επιθέσεων σε αγωνιστές και χώρους αγώνα, λαμβάνει η ιδεολογική επίθεση μέσω της προπαγανδιστικής εκστρατείας για την εγκληματοποίηση, τη συκοφάντηση και απονοματοδότηση του αγώνα για την κοινωνική επανάσταση, ώστε να επιτευχθεί η κοινωνική και πολιτική περιθωριοποίηση των αναρχικών και η αποπολιτικοποίηση της δράσης τους.

Απαντάμε στην καταστολή με τη συνέχιση, την καλύτερη οργάνωση, τη συνολικοποίηση και τη ριζοσπαστικοποίηση των ευρύτερων ταξικών-κοινωνικών αγώνων. Με τη μέγιστη κινηματική συστράτευση όλων των δυνάμεων που οργανώνονται από τα κάτω και αποτελούν στόχο της.

β. Φυλακές / Εγκλεισμός

Η επιβολή της κοινωνικής και ταξικής ανισότητας, της διαίρεσης και του διαχωρισμού των ανθρώπων, η ίδια η οργάνωση της εξουσιαστικής κοινωνίας, είναι που δημιουργήσε τη φυλακή και επέβαλε τον εγκλεισμό τιμωρώντας τους παραβάτες των νόμων των ισχυρών και εκβιάζοντας την υποταγή της κοινωνίας.

Ο εγκλεισμός είναι μια συνθήκη που επιβάλλεται από το εκάστοτε καταπιεστικό σύστημα, σύμφωνα με κριτήρια που διαμορφώνονται από την κυριαρχία. Αντιλαμβανόμαστε το ζήτημα του εγκλεισμού ως κάτι ευρύτερο από τα τείχη της φυλακής. Πιο συγκεκριμένα, θεωρούμε ότι ο αστικός πολιτισμός όπως εξελίχθηκε ιστορικά είναι κατεξοχήν ένας κόσμος φρουρίων, τειχών, συνόρων.

Παράλληλα, θεωρούμε ότι το ζήτημα των φυλακών και του εγκλεισμού έχει κατ' εξοχήν ταξικό χαρακτήρα, γεγονός που αποδεικνύεται από το ότι η συντριπτική πλειοψηφία των φυλακισμένων ανήκει στα πλέον εξαθλιωμένα στρώματα της κοινωνίας.

Οι ρόλοι που επιτελεί και οι σκοποί που εξυπηρετεί η ύπαρξη των φυλακών είναι πολλαπλοί. Οι φυλακές αποτελούν ένα από τα σημαντικότερα όπλα των καταπιεστών για να τρομοκρατήσουν την κοινωνία, να τιμωρήσουν τους «απειθαρχους» αλλά και να εκδικηθούν όσους συνειδητά αμφισβητούν το υπάρχον σύστημα.

Με την επιβολή του βασανιστηρίου του εγκλεισμού επιδιώκεται η κοινωνική, συναισθηματική, οικονομική και ψυχολογική εξόντωση των εγκλειστών. Επιπλέον, επιχειρείται να επιβληθεί ο απόλυτος έλεγχος, η υποταγή και η απομόνωση τους μέσω της διάρρηξης της αμφίδρομης σχέσης μεταξύ αυτών και της υπόλοιπης κοινωνίας, με αποτέλεσμα το στιγματισμό τους απ' αυτήν.

Στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα ψυχιατρεία - αποθήκες

ανθρώπων, τις φυλακές και τα ειδικά κελιά σφυρηλατείται η πειθάρχηση στις νόρμες της κυριαρχίας. Όσοι αποκλίνουν από αυτές, τιμωρούνται. Συνεπώς, η ύπαρξη των ποικίλων αυτών μορφών συνθήκης εγκλεισμού αποσκοπεί στην υποταγή όλων μας στην ισχύ του κράτους και των αφεντικών μέσω του παραδειγματικού εκφοβισμού.

Ως αναρχικοί, στεκόμαστε αλληλέγγυοι στους αγώνες των φυλακισμένων για αξιοπρέπεια και στις διεκδικήσεις τους για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης. Είμαστε ενάντια στη χρησιμοποίηση των αγώνων των φυλακισμένων από ρεφορμιστικούς θεσμούς που καταλήγουν στην υπεράσπιση της δημοκρατίας και του αστικού δικαίου χωρίς να θίγουν την ουσία της ταξικής φύσης των νόμων και του εγκλεισμού, την ουσία της ύπαρξης του εγκλήματος των φυλακών που στηρίζεται στην ύπαρξη του κράτους και διαιωνίζεται από αυτήν.

Η φυλακή μέσα σε αυτές τις συνθήκες αποτελεί μια καθημερινή επιβολή της εξουσίας ενάντια στην κοινωνική αντίσταση. Οι αναρχικοί στεκόμαστε ενάντιοι όχι απλά στις συνθήκες της φυλάκισης, αποστρεφόμενοι το υπάρχον σωφρονιστικό σύστημα, αλλά παλεύουμε για την διαμόρφωση των όρων προκειμένου να συγκροτηθεί μια κοινωνία χωρίς φυλακές, όπου το δίκαιο θα απορρέει από και θα αναφέρεται σε αυτήν.

Ο αγώνας ενάντια στις φυλακές και το βάρβαρο θεσμό του εγκλεισμού δε μπορεί παρά να αποτελεί αναφαίρετο κομμάτι του συνολικότερου αγώνα για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, χωρίς κράτος κι εξουσία.

γ. Αλληλεγγύη σε φυλακισμένους αγωνιστές

Η αλληλεγγύη στους φυλακισμένους και διωκόμενους αγωνιστές είναι ένα ακόμα αναφαίρετο κομμάτι του καθημερινού κοινωνικού και ταξικού αγώνα. Θεωρούμε πως οι λογικές των αποσπασματικών κινήσεων αλληλεγγύης δεν είναι προωθητικές, εάν δεν εντάσσονται στα πλαίσια της συνολικής στρατηγικής του αναρχικού κινήματος.

Η αλληλεγγύη δεν προαπαιτεί πολιτική συμφωνία, αλλά οφείλει να συνυπάρχει με την κριτική. Η αλληλεγγύη απευθύνεται από πολιτικά σε πολιτικά υποκείμενα, εμπεριέχει τις αντιλήψεις τους και τη συνολική τους θέση για τον αγώνα και προκύπτει

μέσα από την ευρύτερη ανάλυσή τους και τους στόχους που θέτουν γι' αυτόν. Όταν με τα πολιτικά υποκείμενα που διώκονται ή βρίσκονται στη φυλακή δεν υπάρχουν πολιτικές συγκλίσεις, τότε η αλληλεγγύη περιορίζεται στο επίπεδο της εναντίωσης στην κρατική καταστολή. Σε κάθε περίπτωση, λαμβάνουμε υπόψη τις κρατικές αναπαραστάσεις και το πολιτικό περιεχόμενο των κρατικών διώξεων, ακόμη και αν αυτό αφορά μη πολιτικά υποκείμενα.

12. Μ.Μ.Ε.

Η αρνητική στάση των αναρχικών απέναντι στα καθεστωτικά Μ.Μ.Ε., τα οποία αποτελούν δομικό θεσμό της κυριαρχίας, βασίζεται στο διαχρονικό τους ρόλο ως μέσα κοινωνικής χειραγώγησης, διαμεσολάβησης και προπαγάνδας του κυρίαρχου λόγου. Ειδικότερα σήμερα, σε συνθήκες άγριας επίθεσης κράτους και αφεντικών στην κοινωνία και τις αντιστάσεις, τα καθεστωτικά Μ.Μ.Ε. συστρατεύονται πλήρως με την κυριαρχία και την προσπάθεια επιβολής του σύγχρονου ολοκληρωτισμού.

Η εχθρική θέση μας απέναντι στα καθεστωτικά Μ.Μ.Ε. εκκινεί από τη συνάρθρωση τους με τα οικονομικά συμφέροντα του κεφαλαίου και τους κρατικούς σχεδιασμούς, το ρόλο τους ως εργαλεία προπαγάνδας στα χέρια των κυριάρχων και ως μηχανισμοί καθυπόταξης των συνειδήσεων. Έχουν καθοριστική συμβολή στην παραγωγή στερεοτύπων εις βάρος πολλών περιθωριοποιημένων κοινωνικών ομάδων, τη διαστρέβλωση της πραγματικότητας, τη διάχυση της τρομοκρατίας, την καταστροφάντηση των κοινωνικών/ταξικών αγώνων και των αγωνιστών, καθώς και στην προώθηση ιδεολογημάτων που αποσκοπούν στη διάσπαση των κοινωνικών και ταξικών τμημάτων.

Τα καθεστωτικά Μ.Μ.Ε. διεκδικούν το μονοπώλιο της ροής της πληροφορίας και εκμεταλλεύονται τις δυνατότητες που τους παρέχει η ιδιότητα του πομπού απέναντι στο δέκτη-κοινωνία, χρησιμοποιώντας ως επίφαση μια πλασματική πολυφωνία.

Η αναρχική ομοσπονδία στέκεται αρνητικά απέναντι σε κάθε Μ.Μ.Ε. που βασίζεται στην δημοσιογραφική επαγγελματική διαμεσολάβηση και την κεφαλαιοκρατική λειτουργία. Στέκεται εχθρικά και επιθετικά στα καθεστωτικά μέσα, τα όποια συνιστούν έναν από τους ισχυρότερους μηχανισμούς κυριαρχίας

για κράτος και κεφάλαιο. Συνακόλουθα, όχι μόνο δεν αναγνωρίζουμε σε καθεστωτικά έντυπα, ραδιόφωνα και διαδικτυακά μέσα κανένα κύρος αντικειμενικότητας ή λειτουργήματος, αλλά επιπλέον θεωρούμε ότι αποτελούν συστημικά προπύργια. Ειδικά το τηλεοπτικό μέσο, με τη δυνατότητά του να διαχειρίζεται την εικόνα και μέσω αυτής να αλλοιώνει και να καναλιζάρει τη συλλογική αναπαράσταση της πραγματικότητας, μπορεί να θεωρηθεί κορωνίδα των εργαλείων κοινωνικού ελέγχου της εξουσίας αλλά και παγίδα αφομοίωσης κάθε αντικαθεστωτικού αγώνα. Η ομοσπονδία λειτουργεί στη λογική του σχηματισμού δικών της μέσων πληροφόρησης και προπαγάνδας στα πλαίσια ενός δικτύου μέσων του ευρύτερου αναρχικού κινήματος. Τέλος, αναφορικά με τα social media, τα θεωρούμε, υπό συγκεκριμένες προϋποθέσεις, εργαλείο παρέμβασης και προπαγάνδας.

Για τους εργαζόμενους στα Μ.Μ.Ε.:

Αντιλαμβανόμαστε τη διαφοροποίηση των απλών εργαζόμενων στα Μ.Μ.Ε. από τα ανώτερα στελέχη ή εργαζόμενους που συμβάλλουν άμεσα και ενεργά στην προπαγάνδα των μιντιακών μηχανισμών. Τους πρώτους τους αντιμετωπίζουμε υπό το πρίσμα κριτικής αποδοχής και κατά περίπτωση στηρίζουμε τυχόν αγώνες τους. Οι δεύτεροι δεν γίνονται αποδεκτοί και αντιμετωπίζονται εχθρικά από την ομοσπονδία, καθώς θεωρούνται άνθρωποι της άλλης πλευράς. Όπως και σε πολλές άλλες περιπτώσεις υπάρχει ένα πεδίο όσμωσης των ρόλων και συχνά είναι αναπόφευκτη η εξατομικευμένη κρίση, κατ' έγκληση και με όρους συναίνεσης.

Σχέση ομοσπονδίας και Μ.Μ.Ε.:

Η ομοσπονδία λειτουργεί στη λογική του σχηματισμού δικών της μέσων πληροφόρησης και της στήριξης των υπαρχόντων, στα πλαίσια ενός φάσματος μέσων του ευρύτερου αναρχικού/αντιεξουσιαστικού πολιτικού κινήματος. Η προσπάθεια δημιουργίας δομών πληροφόρησης αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του ευρύτερου στόχου της αποδόμησης του κυρίαρχου λόγου. Η οργάνωση συνολικά εκφράζεται από τα δικά της μέσα. Δεν χρησιμοποιεί, ούτε απευθύνεται σε Μ.Μ.Ε. Εξαιρέσεις αιτιολογημένες μπορούν να συζητηθούν, αλλά οφείλουν να γίνουν

αποδεκτές ομόφωνα. Εξαιρέση αποτελούν απαντητικές ανακοινώσεις σε περίπτωση άμεσης αναφοράς στην ομοσπονδία από Μ.Μ.Ε. Σε αυτή την περίπτωση η απόφαση μπορεί να ληφθεί με πλειοψηφία.

Οι ομάδες της ομοσπονδίας έχουν την αυτονομία της δικής τους πολιτικής απέναντι στα Μ.Μ.Ε. υπό την προϋπόθεση να κάνουν ρητή κάθε φορά την στάση της ομοσπονδίας πάνω στο θέμα και να μην επιτρέψουν η δική τους στάση να θεωρηθεί στάση της ομοσπονδίας. Αντίστοιχα, κάθε επιμέρους συλλογικότητα-μέλος διατηρεί το δικαίωμα της κριτικής στη στάση άλλων μελών της ομοσπονδίας. Από την αυτονομία πρέπει να εξαιρεθεί το τηλεοπτικό μέσο, για το οποίο καθίσταται απαραίτητη η συναίνεση του συνόλου στην περίπτωση που κάποιοι (συλλογικότητα ή άτομα) επιθυμούν να το χρησιμοποιήσουν ακόμα και με την υπογραφή τους.

13. Σχέση με τους θεσμούς και ρήξη με το ρεφορμισμό

Ο ρεφορμισμός, ως αντίληψη ανταγωνιστική στην επαναστατική προοπτική, προτάσσει μια διαδικασία μεταρρυθμίσεων εντός του κρατικού-καπιταλιστικού συστήματος οργάνωσης της κοινωνίας. Η αντίληψη αυτή σήμερα εκφράζεται κατά κύριο λόγο από τα κόμματα της καθεστωτικής αριστεράς και τις γραφειοκρατικές συνδικαλιστικές ηγεσίες, αλλά επίσης και από κομμάτια της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και διάφορες οργανώσεις, όπως Μ.Κ.Ο., που αναφέρονται σε κοινωνικά και ταξικά ζητήματα.

Πρόκειται για αντίληψη μέσα στα πλαίσια κοινωνικών και ταξικών αγώνων, οι φορείς της οποίας επιδιώκουν την κοινωνική και ταξική ειρήνη. Συνεπώς, επιχειρείται η διαμεσολάβηση των κοινωνικών αγώνων και των υποκειμένων τους, η ανάθεση των πρωτοβουλιών αγώνα σε ειδικούς και παράγοντες του συστήματος, ο περιορισμός των διαδικασιών και μορφών αγώνα στα όρια διαμαρτυρίας που επιτρέπει κάθε φορά το κράτος, η απονεύρωση των κοινωνικών αντιστάσεων, η διαστρέβλωση και κατασυκοφάντηση των μαχητικών και ακηδεμόνευτων μορφών πάλης, η αδρανοποίηση της βάσης της κοινωνίας, η διάχυση της ηττοπάθειας στα αγωνιζόμενα κομμάτια της και η ψηφοθηρική εκμετάλλευση των αγώνων.

Με δεδομένη ωστόσο την κριτική και την απόρριψη του ρεφορμισμού ως πολιτική αντίληψη, δεν αρνούμαστε ταυτόχρονα και την διαρκή προσπάθεια βελτίωσης των συνθηκών διαβίωσης της τάξης μας. Αντιπαλεύουμε το ρεφορμισμό με τη συγκρότηση σταθερών δομών αντίστασης για κάθε κοινωνικό/ταξικό ζήτημα. Με τη διακριτή συμμετοχή μας στις ανοιχτές διαδικασίες του αγώνα και την υπεράσπιση της αυτοοργάνωσης, της οριζοντιότητας των διαδικασιών, της ισότιμης συμμετοχής όλων των αγωνιζόμενων στη λήψη των αποφάσεων, της επιλογής των μέσων αγώνα ανάλογα με τις δυνατότητες. Με τη ριζοσπαστικοποίηση και τη σύνδεση των επιμέρους και μερικών διεκδικητικών αγώνων, με το συνολικό πρόταγμα της κοινωνικής επανάστασης.

14. Χρηματοδότηση-Οικονομική ανεξαρτησία

Η ομοσπονδία είναι οικονομικά ανεξάρτητη και δεν χρηματοδοτείται με κανέναν τρόπο από κράτος, αφεντικά, κερδοσκοπικούς οργανισμούς, Μ.Κ.Ο. Η χρηματοδότησή της γίνεται μέσω εισφορών, τακτικών ή και έκτακτων από τις συλλογικότητες-κύτταρα και με βάση τον αριθμό των μελών κάθε συλλογικότητας. Παράλληλα, όταν υπάρχει ανάγκη και κρίνεται απαραίτητο διοργανώνονται εκδηλώσεις οικονομικής ενίσχυσης της πανελλαδικής δομής ή των επιμέρους συλλογικότητων. Οι τρόποι χρηματοδότησης της ομοσπονδίας, όταν περνούν μέσα από την δραστηριότητα των επιμέρους συλλογικότητων και τις εκδηλώσεις τους, πρέπει να συμβαδίζουν με το συμφωνημένο πολιτικό περιεχόμενο. Οι συλλογικότητες οφείλουν να ενημερώνουν την ομοσπονδία και να ζητούν την συναίνεσή του συνόλου του σώματος για τις εκδηλώσεις, όταν αυτές αναφέρονται ρητά στην ομοσπονδία ως αποδέκτη οικονομικής ενίσχυσης. Η χρηματοδότηση της ομοσπονδίας δεν μπορεί να προέρχεται από δραστηριότητα η οποία προσβάλλει και θίγει την πολιτική ταυτότητά της στη βάση των καταστατικών της διακηρύξεων.

ΣΤΟΧΟΘΕΣΙΑ

A. ΤΑΚΤΙΚΗ

1. Ενίσχυση και αναβάθμιση των κινηματικών διαδικασιών, των ταξικών, κοινωνικών και πολιτικών συλλογικοτήτων

Η ομοσπονδία προωθεί την ενίσχυση και την αναβάθμιση των κινηματικών διαδικασιών, των ταξικών, κοινωνικών και πολιτικών δομών. Τα άτομα των συλλογικοτήτων που συμμετέχουν στην ομοσπονδία ενθαρρύνονται να συμμετέχουν στα κοινωνικά και ταξικά εγχειρήματα ή να συμβάλλουν στη δημιουργία νέων αυτοοργανωμένων, με πλήρη σεβασμό στην αυτονομία των δομών αυτών.

Επιδιώκουμε την ενημέρωση και τη μεταφορά της κινηματικής εμπειρίας από τα κοινωνικά και ταξικά εγχειρήματα στην ομοσπονδία, με σκοπό την επεξεργασία πολιτικών συμπερασμάτων. Με βάση αυτήν την επεξεργασία, θεωρούμε ζητούμενο τη διάδοση των συμπερασμάτων και των θέσεών μας μέσα στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες, με σεβασμό στις προτεραιότητες και τις ανάγκες των κοινωνικών και ταξικών εγχειρημάτων.

Η αλληλεπίδραση αυτή θα συμβάλει στην ορθή εκτίμηση της κινηματικής πραγματικότητας μέσα στην οποία ζούμε και δρούμε, γειώνοντας τα προτάγματά μας στο σήμερα και καθιστώντας εφικτή τόσο την απεπίθεση στον κοινό μας εχθρό, που δεν είναι άλλος από το κράτος και το κεφάλαιο, όσο και την καλλιέργεια ενός συλλογικού οράματος για μια νέα κοινωνία.

2. Διακριτή παρουσία και ξεκάθαρη θέση στους αγώνες

Η διακριτή παρουσία και συμμετοχή μας στους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες, με αλληλεγγύη και στήριξη, χωρίς αυτοαναφορικότητα, στοχεύει στη σύνδεση τους, τη ριζοσπαστικοποίησή τους και τη διάχυση του προτάγματος της κοινωνικής επανάστασης.

Με την παρέμβασή μας προωθούμε την αυτοοργάνωση των κοινωνικών και ταξικών αγώνων και τον ακηδεμόνευτο χαρακτήρα τους. Αποτελούμε κομμάτι τους, αλλά όχι σαν φορέας της μίας και μοναδικής αλήθειας, και αλληλεπιδρούμε με αυτούς.

Καταδεικνύουμε τα όρια των μερικών και διεκδικητικών αγώνων, στεκόμαστε κριτικά, επιδιώκοντας τη νικηφόρο έκβασή τους, χωρίς να παραγνωρίζουμε την αυταξία τους.

3. Ανάλυση-επεξεργασία θεωρητικών ζητημάτων

Η σύνδεση μεταξύ θεωρίας και πράξης είναι για εμάς δεδομένη, αδιαχώριστη και αλληλοτροφοδοτούμενη.

Στοχεύουμε στη σύζευξη του θεωρητικού πλούτου, που ήδη υπάρχει και συνεχώς διευρύνεται με την καθημερινή εμπειρία της κινηματικής δράσης. Η ζύμωση στο εσωτερικό της ομοσπονδίας είναι απαραίτητη ώστε να επιτυγχάνεται η μέγιστη δυνατή σύγκλιση σε θεωρητικά εργαλεία και ζητήματα.

Η ομοσπονδία έχει ως στόχο να αντλεί γνώση και εμπειρία από τους αγώνες των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων και να εξάγει συμπεράσματα από τα σημεία επιτυχίας και αποτυχίας τους. Να κρατά ζωντανό το λόγο για μια ελεύθερη κοινωνία, επικαιροποιώντας και εξελίσσοντάς τον διαρκώς.

Ενδεικτικά εργαλεία:

- ▶ έντυπο-site-φόρουμ
- ▶ τακτική διαδικασία διαλόγου
- ▶ ομάδες αυτομόρφωσης
- ▶ θεματικές ομάδες
- ▶ σταθερές δομές συστηματικής μελέτης/έρευνας

4. Ανταλλαγή εμπειριών & πληροφόρησης

Θεωρούμε ιδιαίτερα σημαντική την ανταλλαγή εμπειριών και συμπερασμάτων των επιμέρους ομάδων της ομοσπονδίας, με βάση τους αγώνες που ξεσπούν και τον τρόπο συμμετοχής των ομάδων σε αυτούς. Θεωρούμε πως υπάρχει αναγκαιότητα ενημέρωσης και άμεσης επικοινωνίας των ομάδων της ομοσπονδίας για ζητήματα αγώνα που τις απασχολούν. Η ανταλλαγή εμπει-

ριών-πληροφόρησης πρέπει να αποτελεί κομμάτι της δομής μας και όλα τα μέλη να έχουν πρόσβαση σε όλες τις πληροφορίες.

5. Έκδοση εφημερίδας της Ομοσπονδίας/αντιπληροφόρηση

Κρίνουμε απαραίτητη τη δημιουργία μιας εφημερίδας, η οποία θα αποτελεί κεντρικό πολιτικό όργανο της οργάνωσης και θα προωθεί τις κοινές της θέσεις.

Θεωρούμε αναγκαία την ύπαρξη και άλλων εργαλείων προπαγάνδισης-αντιπληροφόρησης, τόσο έντυπων όσο και ηλεκτρονικών/ψηφιακών.

6. Συντονισμός αλληλεγγύης των υποκειμένων που συμμετέχουν στην Ομοσπονδία

Η αλληλέγγυα σχέση αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα. Από τα βασικότερα πράγματα που μπορεί να κάνει η ομοσπονδία ως δομή είναι να βοηθήσει τη σύνδεση και τη σύνθεση, ώστε να καλυφθούν υπάρχοντα κενά και να ενδυναμωθεί η δράση ομάδων, όπου υπάρχει ανάγκη.

Η υλική ενίσχυση και πολιτική στήριξη των μελών της ομοσπονδίας, ανεξάρτητα από το αν διώκονται, είναι κάτι που πρέπει να είναι δεδομένο στο εσωτερικό μας, εφόσον αναφερόμαστε σε ζητήματα που κινούνται στο πλαίσιο των καταστατικών αρχών και πολιτικών συμφωνιών της. Πέραν αυτών, τα ζητήματα επεξεργάζονται κατά περίπτωση από τα συλλογικά της όργανα.

Αν μια συλλογικότητα που εντάσσεται στην ομοσπονδία δέχεται πλήγμα στη σταθερή δράση της λόγω των όρων ένταξής της και των δεσμεύσεων που αυτοί συνεπάγονται, η ομοσπονδία υποχρεούται να την συνδράμει με κάθε δυνατό τρόπο.

7. Δημιουργία δομών σίτισης, στέγασης, ιατρικής περίθαλψης

Η ομοσπονδία πρέπει να στηρίζει αυτοοργανωμένες δομές που ήδη υπάρχουν και να ενθαρρύνει την δημιουργία νέων αντι-

στοιχων δομών από τα κοινωνικά και ταξικά εγχειρήματα. Μια βασική κατεύθυνση της ομοσπονδίας είναι η συμμετοχή των μελών της σε τέτοιες δομές και η ενθάρρυνση της δημιουργίας τους όπου δεν υπάρχουν. Στόχος είναι όχι η πολιτική υπαγωγή αυτών στην ομοσπονδία, αλλά η κάλυψη κοινωνικών αναγκών της τάξης μας, στην εποχή της απόσυρσης του κράτους και του κεφαλαίου από την αναπαραγωγή της. Όχι για να αποτελέσουν «αερόσακο» που θα ανακουφίζει όσους «περισσεύουν», αλλά ακριβώς για να ξαναμπει στο προσκήνιο το ζήτημα των αναγκών της τάξης μας.

Η ομοσπονδία, τόσο μέσω της συμμετοχής των μελών της όσο και μέσω των θέσεων της, προωθεί τη λογική της κοινής ρηξιακής κατεύθυνσης των αντιδομών αυτών με το υπάρχον και της δημιουργίας ενός δικτύου αντιδομών οι οποίες, μέσω οριζόντιων διαδικασιών, θα προτείνουν έναν νέο τρόπο οργάνωσης της κοινωνίας που να βασίζεται σε σχέσεις αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας.

Στόχος μας είναι η ομοσπονδία να βρίσκεται σε διάδραση με τις υπόλοιπες υπαρκτές δομές του κινήματος, με σεβασμό και αλληλεγγύη. Θέλουμε οργάνωση που να συνεισφέρει στο ευρύτερο κίνημα και όχι την οργάνωση-κίνημα.

8. Οργάνωση της αυτοάμυνας του κινήματος

Η ενίσχυση των δομών και της κουλτούρας της αυτοάμυνας σε στρατηγικό και τακτικό επίπεδο, μέσα από τη δημιουργία συλλογικών διαδικασιών, είναι απαραίτητη. Η δόμηση της κοινωνικής αυτοάμυνας αποτελεί απαραίτητη συνθήκη/προϋπόθεση της κοινωνικής και ταξικής αντεπίθεσης.

Στόχος της οργανωμένης αυτοάμυνας είναι η αυτοπεριφρούρηση των διαδικασιών και των ανοιχτών κινήσεων της ομοσπονδίας και σε δεύτερο χρόνο η δυνατότητα συμβολής στην περιφρούρηση του κινήματος και των αγώνων που αυτή υποστηρίζει και συμμετέχει. Απαραίτητα στηρίγματα κάθε αυτοοργανωμένου εγχειρήματος απέναντι στην κρατική υπεροπλία είναι το κινηματικό και το κοινωνικό βάθος, που κατακτούνται μέσω της καθημερινής παρέμβασης και της συμμετοχής στους αγώνες.

Οι δομές αυτοάμυνας είναι αμιγώς και αποκλειστικά όργανα της ομοσπονδίας και η δράση τους καθορίζεται από τις συλλο-

γικές της πολιτικές αποφάσεις. Η διασφάλιση της συνοχής μέσων και σκοπών είναι ευθύνη της ομοσπονδίας και των μελών της. Η ομοσπονδία συνολικά χρησιμοποιεί κατά την πολιτική της βούληση αυτές τις δομές, οι οποίες και οφείλουν να πειθαρχούν στις αποφάσεις των συλλογικών της οργάνων.

Ενδεικτικά αναφέρονται:

Η περιφρούρηση πορειών, διαδικασιών και ανοιχτών κινήσεων. Η ικανότητα εκδήλωσης αντανάκλαστικών και άμεσων απαντήσεων. Η δημιουργία ομάδων ιατρικής και νομικής υποστήριξης. Η δημιουργία δικτύου άμεσης επικοινωνίας. Η ανταλλαγή εμπειριών, η αναζήτηση τρόπων συζήτησης και η ανάπτυξη διαδικασιών για την επεξεργασία τους. Η διερεύνηση των τακτικών της κρατικής καταστολής και η εξαγωγή συλλογικών απαντήσεων. Η δυνατότητα να ξεπεράσουμε τα πλήγματα που δεχόμαστε και να περάσουμε στην αντεπίθεση.

9. Διασύνδεση με αντίστοιχες οργανώσεις και σχήματα στην Ευρώπη και παγκόσμια

Ως αναρχικοί, αντιλαμβανόμαστε τον διεθνιστικό χαρακτήρα και την παγκόσμια φύση του επαναστατικού μας προτάγματος και αγώνα. Όντας πεπεισμένοι πως τα εθνικά σύνορα που χωρίζουν τους ανθρώπους βάσει φυλής, χρώματος και γλώσσας, αναπαράγουν τον κρατισμό, τις ιεραρχικές δομές και τις επιβεβλημένες κοινωνικές σχέσεις και αποτελούν μια συνθήκη που πρέπει στο σήμερα να αμφισβητηθεί και στο αύριο να καταργηθεί, κινούμαστε βάσει αρχών στην ανάπτυξη σχέσεων με πολιτικά και ταξικά σχήματα σε όλον τον πλανήτη. Αναγνωρίζοντας την ύπαρξη αυτής της παγκόσμιας κοινότητας καταπιεσμένων κι εκμεταλλεζόμενων, θεωρούμε αναγκαία την ανάπτυξη σχέσεων και τη συνεργασία με αναρχικά εγχειρήματα παγκόσμια, όχι αποκλειστικά στη βάση της κοινής οργανωτικής μορφής, αλλά κυρίως με βάση τα κοινά περιεχόμενα, θέσεις, στοχεύσεις και τα επίδικα του αγώνα.

Οι στόχοι της διασύνδεσης είναι: η ενδυνάμωση των δεσμών αλληλεγγύης, ο συντονισμός, η σύμπραξη, η ανταλλαγή εμπειριών/απόψεων/πληροφοριών, ο εμπλουτισμός της θέωρησης μας, η παροχή υλικής βοήθειας εκατέρωθεν, η σταθερή συνεργασία πέρα από εθνικά σύνορα, εθνικούς και φυλετικούς διαχωρισμούς, οι παγκόσμιες δράσεις, μεταφράσεις, συμμετοχές

σε συνέδρια και οι διεθνείς δράσεις αλληλεγγύης. Αυτή η οικοδόμηση πολιτικών δεσμών θα μπορούσε ακόμη να εκβάλει στη δημιουργία δομών διεθνούς υποστήριξης και αλληλεγγύης, στα πλαίσια μιας συγκροτημένης προσπάθειας οικοδόμησης μιας πολιτικής και οργανωτικής κοινότητας ανάμεσα στις αναρχικές δυνάμεις παγκόσμια.

10. Δημιουργία αναρχικού επαναστατικού προγράμματος

Θεωρούμε σημαντική τη δημιουργία ενός αναρχικού επαναστατικού προγράμματος ως απαραίτητο εργαλείο για τις ανάγκες του αγώνα.

Το πρόγραμμα αυτό θα συμπυκνώνει τις βασικές αρχές, τις θέσεις και τη στόχευση της αναρχικής ομοσπονδίας. Μια απόπειρα σκιαγράφησης μιας κοινωνίας χωρίς κράτος και καπιταλισμό, χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, καθώς και μιας ολοκληρωμένης και ρεαλιστικής πρότασης για το πώς μπορούμε να φτάσουμε στην κοινωνία αυτή.

Η εκπόνησή του καλύπτει το κενό ανάμεσα στο οραματικό/προταγματικό στοιχείο της θεωρίας, που κοιτά στο μέλλον, και τον κοινωνικό/ταξικό/πολιτικό αγώνα των αναρχικών στο εδώ και το τώρα. Εξειδικεύει τις απόψεις και τις προτάσεις μας για μια σειρά από επιμέρους κοινωνικά ζητήματα.

Το πρόγραμμα αυτό θα κατατεθεί γραπτά και δημόσια, διαμορφωμένο με τρόπο που λαμβάνει υπόψη πως η πρακτική του εφαρμογή δεν περιορίζεται αποκλειστικά σε οργανωμένα κομμάτια της αναρχίας, αλλά αφορά αντιθεσμίσεις, κοινότητες αγώνα και αυτοοργανωμένες δομές που γεννιούνται εντός μιας σύνθετης και πολύπλοκης κοινωνικής πραγματικότητας.

Στόχος του προγράμματος είναι να βάζει με σαφήνεια το ζήτημα της κοινωνικής επανάστασης ως μόνης διεξόδου από το καθεστώς της εκμετάλλευσης και της υποταγής που συντηρούν το κράτος και τα αφεντικά.

Όσον αφορά τα χαρακτηριστικά του: σαφήνεια, λειτουργικότητα, ρεαλιστικότητα, συνεχής και δυναμική τροφοδότηση και ανατροφοδότηση με τις κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες. Πρέπει δηλαδή να πατάει σε μια ρεαλιστική αντίληψη της σημερινής πραγματικότητας. Να είναι πειστικό και να εμπνέει. Να μας εμπλέκει άμεσα και δεσμευτικά στην ταξική πάλη.

Στην ουσία, μιλώντας σήμερα για αναρχικό επαναστατικό πρόγραμμα, μιλάμε στην πραγματικότητα για μια ολοκληρωμένη πρόταση ζωής και δημιουργίας αύριο, σε μια κοινωνία χωρίς κράτος και καπιταλισμό, χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση. Μια πρόταση που απευθύνεται ανοιχτά και ειλικρινά στην κοινωνία και της απλώνει το χέρι για συμπόρευση στον αγώνα για την ανατροπή του κράτους και του κεφαλαίου, για μια επαναστατική διέξοδο και για να μοιραστούμε στο παρόν ένα κοινό όραμα για τη μελλοντική κοινωνία.

B. ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ

1. Δημιουργία ελευθεριακού, επαναστατικού, ταξικού κινήματος

Δίχως την οργάνωση ενός μαζικού ελευθεριακού, επαναστατικού, ταξικού κινήματος οι καταπιεσμένοι δεν μπορούν να αντιπαρατεθούν με όρους ισχύος και προοπτική νίκης απέναντι στους καταπιεστές τους. Το ταξικό κοινωνικό κίνημα είναι το συλλογικό υποκείμενο αντιστροφής του πολέμου των αφεντικών ενάντια στην κυριαρχία τους και ταυτόχρονα φορέας ενός υπαρκτού κόσμου αλληλεγγύης και ισότητας.

Προϋπόθεση για την κοινωνική επανάσταση είναι η δημιουργία ενός πλατιού, μαχητικού και αυτοοργανωμένου κοινωνικού και ταξικού κινήματος, οργανικό μέρος του οποίου επιδιώκει να αποτελεί η ομοσπονδία. Ένα τέτοιο κίνημα προετοιμάζει μέσα από τη λειτουργία των δομών και των διαδικασιών τού σήμερα τον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας της αυριανής κοινωνίας.

2. Κοινωνική επανάσταση

Η κοινωνική επανάσταση πάντα, αλλά και ειδικότερα στις σημερινές οριακές συνθήκες της καπιταλιστικής κρίσης, αποτελεί και αποτελεί τη μοναδική δυνατή απάντηση των καταπιεζόμενων απέναντι στη συντριβή τους.

Ως αναρχικοί, δεν δεχόμαστε οποιοδήποτε σχέδιο διαχείρισης

ή συνδιαχείρισης του υπάρχοντος πολιτικοοικονομικού συστήματος. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε είδους διαχωρισμένη εξουσία, όποια μορφή και να παίρνει (π.χ. το εργατικό κράτος). Η κοινωνική επανάσταση είναι υπόθεση της ίδιας της κοινωνίας και όχι μιας κλειστής ένωσης που θα την πραγματώσει στο όνομά της. Η αναρχική ομοσπονδία δεν φιλοδοξεί να ανατρέψει από μόνη της την υπάρχουσα εξουσία, αλλά να απευθυνθεί με τέτοιους όρους στην κοινωνία ώστε η ίδια να κινηθεί προς την κατεύθυνση αυτή.

Ορίζουμε την κοινωνική επανάσταση ως μια πλατιά και διαρκή διαδικασία που καταργεί το κράτος και τον καπιταλισμό και μετασχηματίζει το σύνολο των κοινωνικών σχέσεων και δομών σε ελευθεριακές και εξισωτικές βάσεις. Μέσα στο περιβάλλον που ζούμε, θα πρέπει να δουλεύουμε για την ανάπτυξη των αντιδομών που θα αντικαταστήσουν τον κόσμο της εξουσίας. Δομών οριζόντιων, συλλογικών και αντιεραρχικών, που θα προωθούν την κοινωνική χειραφέτηση, τις σχέσεις αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας, τη συλλογική ζωή και διαρκώς θα δυναμώνουν και θα εξελίσσονται. Και μέσα από αυτές τις δομές, ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, τα ίδια τα υποκείμενα του αγώνα -πολιτικά, ταξικά, κοινωνικά- θα διαμορφώνουν και τους όρους για τη συνολική ανατροπή, για μια κοινωνία ελευθερίας, ισότητας και αλληλεγγύης, για τον κομμουνισμό και την αναρχία.

1. Μέλη

Μέλη της ομοσπονδίας μπορούν να γίνουν αναρχικές πολιτικές συλλογικότητες από όλη την Ελλάδα.

2. Τρόπος λήψης αποφάσεων

Σε ζητήματα αρχών της ομοσπονδίας, η συμφωνία επιτυγχάνεται ομόφωνα μέσω σύνθεσης, με απόλυτη δέσμευση των συλλογικοτήτων-μελών ως προς αυτή.

Σε ζητήματα στρατηγικής, οι αποφάσεις λαμβάνονται με βάση την ομοφωνία-σύνθεση ή τη συναίνεση με απόλυτη δέσμευση των συλλογικοτήτων-μελών ως προς αυτές. Σε αυτό το πεδίο, στη περίπτωση που μία και μόνο συλλογικότητα επιθυμεί να εξαιρεθεί από την συνθετική πρόταση που προκύπτει, της δίνεται η δυνατότητα μη δέσμευσης, αρκεί να μην αναπτύσσει αντιθετική δράση με τις αποφάσεις της ομοσπονδίας. Η εξαίρεσή της ή μη θα κρίνεται από τις ομάδες της ομοσπονδίας και η έγκριση της εξαίρεσης αποφασίζεται ομόφωνα. Αν μια ομάδα ζητήσει την εξαίρεσή της και της δοθεί αυτή η δυνατότητα, το θέμα για το οποίο ζητήθηκε η εξαίρεση θα παίρνει προτεραιότητα για την επόμενη ολομελειακή διαδικασία.

Σε ζητήματα θέσεων, ο τρόπος λήψης απόφασης είναι ομοφωνία-σύνθεση-συναίνεση με απόλυτη δέσμευση των συλλογικοτήτων-μελών ως προς αυτή. Εξαίρεση ως προς τη δεσμευτικότητα προβλέπεται μόνο σε περίπτωση απουσίας επεξεργασμένης θέσης των συλλογικοτήτων που ζητάνε την εξαίρεση και όχι σε περίπτωση πολιτικών διαφωνιών.

Σε ζητήματα τακτικής, οι αποφάσεις προκύπτουν με βάση τη διαδικασία σύνθεσης ή συναίνεσης, με δεσμευτικό χαρακτήρα ως προς την υλοποίηση της απόφασης. Στο βαθμό που η σύνθεση/συναίνεση δεν είναι δυνατή, οι αποφάσεις λαμβάνονται με αυξημένη πλειοψηφία 3/5, ενώ οι ομάδες-μέλη που διαφοροποιούνται από τις αποφάσεις δεν δεσμεύονται να τις υλοποιήσουν.

Θεωρούμε πως η δέσμευση για τη διαχείριση δομικών εργαλείων της ομοσπονδίας πρέπει να είναι δεδομένη και διαχωρίζεται από την πολιτική διαφωνία της συλλογικότητας.

Δεν δίνεται η δυνατότητα στις συλλογικότητες να μπλοκάρουν με οποιοδήποτε τρόπο εκ των προτέρων την διαδικασία σύνθεσης. Η άρνηση σύνθεσης πριν επιτευχθεί η παραγωγή μιας ελάχιστης πολιτική θέσης, στα ζητήματα θέσεων και στρατηγικής θεωρείται παρακώλυση της διαδικασίας σύνθεσης. Η ομάδα που δεν συναινεί στην ελάχιστη πολιτική πρόταση αναλαμβάνει την ευθύνη της μη απόφασης και η διαδικασία καταγράφεται εσωτερικά. Τα ζητήματα στα οποία δεν κατέστη δυνατό να υπάρξει ελάχιστη πρόταση (είτε πρόκειται για παρακώλυση σε ζητήματα θέσεων και στρατηγικής είτε για διαφωνία σε ζητήματα αρχών), μετατίθενται σε επόμενη ολομελειακή διαδικασία και εξετάζονται κατά προτεραιότητα.

3. Όργανα

α. Συνέδριο

Το πρώτο συνέδριο έχει ιδρυτικό χαρακτήρα. Εγκρίνει τα κείμενα αρχών, θέσεων και στόχων, συζητά τις τελευταίες λεπτομέρειες και εγκρίνει την ιδρυτική διακήρυξη. Το ιδρυτικό συνέδριο εγκρίνει τη δομή και ανακοινώνει τις περιφέρειες. Αποφασίζει για το όνομα της ομοσπονδίας και συμφωνεί την πρώτη κοινή καμπάνια δράσης προς την κοινωνία.

Το ιδρυτικό συνέδριο εγκαινιάζει την πειραματική λειτουργία ενός χρόνου έως το πρώτο τακτικό συνέδριο. Σε αυτό θα αποφασιστούν οι προσθήκες στα κείμενα αρχών-θέσεων-στόχων (όπως θα έχουν προκύψει από τον ανοιχτό και δημόσιο προσυνοδικό διάλογο που θα έχει διεξαχθεί από τις στήλες του πολιτικού οργάνου όλο τον προηγούμενο χρόνο και θα έχουν συντεθεί με τη μεσολάβηση της συντονιστικής γραμματείας). Στο 1ο τακτικό συνέδριο θα αποτιμηθεί εν συνόλω η δομή και θα αποφασιστούν οι όποιες απαραίτητες αλλαγές. Η τελική μορφή της ομοσπονδίας θα καθοριστεί στο 1ο τακτικό συνέδριο.

Το συνέδριο είναι το πρωταρχικό όργανο λήψης αποφάσεων σε σχέση με τις αρχές, τις θέσεις, τους στόχους, τη στρατηγική και την οργανωτική δομή (όργανα και διαδικασίες). Το συνέδριο

έχει την αρμοδιότητα να ορίζει όργανα για την υλοποίηση των αποφάσεων και των στόχων του. Τα κύτταρα για τη λήψη αποφάσεων στο πλαίσιο του συνεδρίου είναι οι συλλογικότητες, που συμμετέχουν σε αυτό ως αυτόνομες οντότητες.

Ο τόπος διεξαγωγής των συνεδρίων θα επιλέγεται κατά περίπτωση με βάση τις πολιτικές ανάγκες και τις υλικές συνθήκες. Το συνέδριο είναι το μοναδικό όργανο που έχει την αρμοδιότητα και τη δυνατότητα για αλλαγή/αναθεώρηση του καταστατικού (αρχές, θέσεις, στόχοι, δομή-λειτουργία). Το κάθε συνέδριο είναι αρμόδιο να καθορίσει και το επόμενο με ανώτερο όριο τα 2 χρόνια (εξάιρεση αποτελεί το 1ο τακτικό συνέδριο που θα πραγματοποιηθεί έναν χρόνο μετά το ιδρυτικό). Στο συνέδριο γίνεται γενικός απολογισμός και ανάλυση συγκυρίας για τα ζητήματα που εμπíπτουν στις αρμοδιότητές του. Αποφασίζονται οι γενικές κατευθύνσεις και οι βασικοί στόχοι της ομοσπονδίας, τα εργαλεία και τα όργανα για την υλοποίηση των αποφάσεων.

β. Συνδιάσκεψη

Δεύτερο όργανο, το οποίο δε μπορεί να αναιρεί αρχές, στόχους, δομή και τρόπο λειτουργίας, είναι η συνδιάσκεψη, η οποία επανακετιμά τις τακτικές, ασχολείται με τα τρέχοντα λειτουργικά ζητήματα, κάνει τον ενδιάμεσο απολογισμό δράσεων και σχεδιάζει νέες. Η συνδιάσκεψη πριν το συνέδριο μπορεί και πρέπει να προετοιμάζει το επόμενο συνέδριο. Η τακτική συνδιάσκεψη γίνεται τουλάχιστον μία φορά το χρόνο στο μεσοδιάστημα των συνεδρίων. Σύγκλιση έκτακτης συνδιάσκεψης μπορεί να προταθεί από μία ομάδα και, για να πραγματοποιηθεί, πρέπει να εγκριθεί από τα 2/3 των ομάδων-μελών της ομοσπονδίας ή από το Γενικό Συμβούλιο. Η συνδιάσκεψη μπορεί να επανακαθορίσει τις θέσεις της ομοσπονδίας. Η έκτακτη συνδιάσκεψη έχει αρμοδιότητα αποπομπής ομάδων.

γ. Γενικό Συμβούλιο

Το Γενικό Συμβούλιο είναι ολομελειακό όργανο της ομοσπονδίας, αποτελούμενο από εκπροσώπους των συλλογικοτήτων-μελών της και έχει αποφασιστικό κι εκτελεστικό χαρακτήρα μεταξύ των συνεδρίων και των συνδιασκέψεων. Οι εκπρόσωποι των συλλογικοτήτων στο Γενικό Συμβούλιο πρέπει να έχουν

εξουσιοδότηση λήψης απόφασης.

Το Γενικό Συμβούλιο συνεδριάζει τακτικά δια ζώσης κάθε δυο μήνες ή μέσω τηλεδιάσκεψης όποτε κριθεί απαραίτητο. Για να συνεδριάσει πρέπει να υπάρχει απαρτία 4/5 των ομάδων. Κάθε συλλογικότητα έχει το δικαίωμα να αιτηθεί έκτακτη σύγκλιση του Γενικού Συμβουλίου, κοινοποιώντας τον λόγο για τον οποίο το κάνει στις υπόλοιπες ομάδες. Για να συγκληθεί εκτάκτως δια ζώσης πρέπει να συμφωνήσουν τα 3/5 των ομάδων.

Το Γενικό Συμβούλιο παράγει λόγο εξ ονόματος της ομοσπονδίας και επικαιροποιεί το πολιτικό πλαίσιο της κίνησης που ορίζεται από το συνέδριο και τις συνδιασκέψεις. Επιπλέον συντονίζει τα επιμέρους όργανα (τομείς, θεματικές ομάδες, περιφέρειες).

δ. Περιφέρειες

Οι περιφέρειες συγκροτούνται στη βάση γεωγραφικής εγγύτητας. Οι συλλογικότητες ορίζουν ποιες περιφέρειες σχηματίζονται και με ποια γεωγραφική αναφορά. Όρος για τον σχηματισμό περιφέρειας είναι η ύπαρξη 2 τουλάχιστον ομάδων.

Οι περιφέρειες έχουν τη δυνατότητα να ορίσουν, κατά τη διάρκεια της πειραματικής λειτουργίας, τη δομή και τις διαδικασίες που επιθυμούν στο εσωτερικό τους με βάση τις ιδιαιτερότητές τους. Στο 1ο τακτικό συνέδριο, μετά την αποτίμηση όλων των εμπειριών, μπορεί να επιλεγεί ο κοινός τρόπος περιφερειακής συγκρότησης. Το βασικό καθήκον των περιφερειών είναι η υλοποίηση των αποφάσεων της ομοσπονδίας. Έχουν κάθε δυνατότητα να αναλάβουν δράσεις και πρωτοβουλίες σε τοπικό επίπεδο και σε ζητήματα τοπικότητας έχουν σχετική αυτονομία πάντα μέσα στο πλαίσιο αρχών, θέσεων και στόχων της ομοσπονδίας. Μπορούν επίσης ελεύθερα να συμμετέχουν ως τέτοιες σε ευρύτερα καλέσματα στις περιοχές τους ή να αναλαμβάνουν πρωτοβουλίες να τα καλέσουν. Μπορούν επίσης να οργανώνουν συμπληρωματικές ή μη με την ομοσπονδία δράσεις για κάθε ζήτημα που το Γενικό Συμβούλιο έχει βγάλει κατευθυντήριες απόψεις. Μπορούν να εκφράσουν δικό τους λόγο και δεν ζητούν έγκριση των κειμένων τους από το κεντρικό όργανο. Υπάρχει όμως η δυνατότητα έστω και μία συλλογικότητα να εγκалέσει μια περιφέρεια αν θεωρήσει ότι υπερέβη τις καταστατικές συμφωνίες της ομοσπονδίας. Το θέμα θα συζητηθεί στην αμέσως επόμενη τακτική συνάντηση και η ομοσπονδία

έχει το δικαίωμα να διαφοροποιηθεί δημόσια από επιλογή της περιφέρειας. Σε μια τέτοια περίπτωση, η περιφέρεια είναι υποχρεωμένη να σταματήσει τη σχετική πρωτοβουλία αλλιώς οι ομάδες που θα επιμείνουν διαγράφονται αυτόματα.

Στα καθήκοντα των περιφερειών είναι και η ενσωμάτωση των προς ένταξη ομάδων κατά τη διάρκεια της δοκιμαστικής τους περιόδου. Η συμμετοχή ομάδας σε περιφέρεια δεν είναι υποχρεωτική, παρά μόνο για το σκέλος της υλοποίησης των αποφάσεων της ομοσπονδίας. Για τα υπόλοιπα η ομάδα μπορεί να απέχει, χωρίς να συμμετέχει στη λήψη των αποφάσεων. Η περιφέρεια, σε έκτακτα ζητήματα μπορεί να πάρει πρωτοβουλίες για θέματα που δεν τέθηκαν στο κεντρικό συμβούλιο. Σε κάθε όμως περίπτωση οι περιφέρειες δεν μπορούν να δράσουν για ζητήματα που τέθηκαν στο όργανο αλλά δεν έγινε εφικτό να παρθεί απόφαση. Μόνο το συνέδριο έχει τη δυνατότητα να παραχωρήσει επιπλέον αρμοδιότητες ή καθήκοντα στις περιφέρειες.

Άμεσος στόχος είναι η περιφέρεια της Αθήνας να σπάσει σε περισσότερες των 2 περιφερειών ακολουθώντας την προαστιακή δομή. Δεν μπορεί μια περιφέρεια να περιλαμβάνει το 50% της ομοσπονδίας και η συνθήκη του αθηνοκεντρισμού πρέπει να σπάσει έμπρακτα.

Όλες οι συλλογικότητες της ομοσπονδίας έχουν πρόσβαση στις αποφάσεις των περιφερειών μέσω του φόρουμ. Οποιαδήποτε συλλογικότητα έχει δικαίωμα να εκφράσει τη διαφωνία της και να ζητήσει τη σύγκληση Γενικού Συμβουλίου για να συζητηθεί.

4. Τομείς

α. Συντονιστική Γραμματεία.

Η Συντονιστική Γραμματεία αποτελείται από 5 τακτικά και 3 αναπληρωματικά μέλη, με εκπροσώπηση όλων των περιφερειών. Η θητεία της είναι ετήσια και κάθε μέλος της είναι άμεσα ανακλητό ύστερα από σύμφωνη γνώμη των 3/5 του γενικού συμβουλίου και άμεσα αντικαταστάσιμο από αναπληρωματικό μέλος.

Καθήκοντα της γραμματείας:

- ▶ Να κρατάει το ταμείο.

- ▶ Να συντονίζει και να κρατάει τα πρακτικά στα συνέδρια και τις συναντήσεις του γενικού συμβουλίου.
- ▶ Να εξασφαλίζει την τήρηση και την ολοκλήρωση της ατζέντας σε κάθε διαδικασία.
- ▶ Να διαχειρίζεται το φόρουμ ως εργαλείο για τη λήψη αποφάσεων.
- ▶ Να έχει την εποπτεία των διαδικασιών και των χρονοδιαγραμμάτων και να εξασφαλίζει την έγκαιρη ανταπόκριση των συλλογικοτήτων στα καθήκοντά που έχουν αναλάβει.
- ▶ Έχει θεσμοθετημένο ρόλο διαμεσολάβησης σε συγκρούσεις ανάμεσα σε ομάδες. Οι ομάδες είναι υποχρεωμένες να δεχτούν την προσπάθεια διαμεσολάβησης. Η Συντονιστική Γραμματεία μπορεί, αν δεν κατορθώσει να επιλύσει το πρόβλημα να εισηγηθεί την άποψή της στο συμβούλιο.
- ▶ Αναλαμβάνει κάθε διαδικαστική και λειτουργική ανάγκη που προκύπτει και είτε δεν έχει προβλεφθεί μέχρι τώρα είτε προκύπτει έκτακτα.

Η Συντονιστική Γραμματεία αποτελείται από άτομα με τους εξής όρους:

- ▶ Μια ομάδα δεν μπορεί να έχει πάνω από 1 μέλος στη γραμματεία.
- ▶ Μέλη της γραμματείας δεν μπορούν να διαμεσολαβήσουν ανάμεσα σε συγκρούσεις ομάδων αν συμμετέχουν οι ίδιοι σε κάποια από τις συγκρουόμενες ομάδες.
- ▶ Η γραμματεία αυτή δεν παράγει κανένα πρωτογενές υλικό και δεν λειτουργεί ως πολιτικός σχηματισμός. Μοιράζει ελεύθερα τα καθήκοντα στο εσωτερικό της και αν της έχει ανατεθεί να συνθέσει ένα κείμενο θέτει τα πάντα προς έγκριση στις κεντρικές συναντήσεις ή στο φόρουμ.
- ▶ Η γραμματεία δεν εμπλέκεται με τη λειτουργία και τις λειτουργικές ανάγκες των περιφερειών.
- ▶ Η Συντονιστική Γραμματεία λογίζεται γενικά ως ομάδα εργασίας για την εποπτεία των διαδικασιών και για την άμεση επιδιόρθωση σφαλμάτων που δεν είχαν προβλεφθεί.

β. Τομέας τύπου

Ο τομέας τύπου διαρθρώνεται πάνω σε τρεις επιμέρους θεματικούς τομείς: το γραφείο τύπου, τα τακτικά έντυπα και τις

εκδόσεις. Πέρα από τα μέλη τα οποία επιβαρύνονται με τον συντονισμό και τη λειτουργία των επιμέρους τομέων, ο τομέας τύπου περιλαμβάνει εξειδικευμένη ομάδα που αναλαμβάνει την τεχνική υποστήριξη των επιμέρους τομέων.

ι) Γραφείο τύπου

Η συγγραφική παραγωγή του γραφείου τύπου αφορά κατά κύριο λόγο το site και το επίσημο όργανο της ομοσπονδίας (έντυπο) καθώς επίσης επιλεγμένα M.M.E., mailing lists ή social media.

Χωρίζουμε τα κείμενα του γραφείου τύπου σε τρεις κατηγορίες:

▷ Ενημερώσεις:

Πρόκειται για πολύ συνοπτικά κείμενα λίγων γραμμών, που παρουσιάζουν σχετικά άμεσα γεγονότα και αφορούν αποκλειστικά τα διαδικτυακά όργανα της ομοσπονδίας. Ενημερώσεις ειδησεογραφικού τύπου μπορούν να βγαίνουν ακόμα και σε ζητήματα για τα οποία η ομοσπονδία δεν έχει πάρει θέση.

▷ Ανακοινώσεις:

Ανακοινώσεις βγαίνουν μόνο για ζητήματα για τα οποία η ομοσπονδία έχει θέση. Αποτελούν ολοκληρωμένα κείμενα που περιέχουν τον λόγο της ομοσπονδίας και εκφράζουν ακροθιγώς τη θέση της πάνω στο εκάστοτε ζήτημα, καθώς και πιθανές δράσεις/καλέσματα γι' αυτό. Οι ανακοινώσεις φέρουν την υπογραφή της ομοσπονδίας συνολικά.

▷ Αναλύσεις:

Οι αναλύσεις αποτελούν κείμενα που παράγουν θέσεις και κατ' επέκταση δημοσιεύονται μόνο έπειτα από έγκριση του Γενικού Συμβουλίου. Οι αναλύσεις, όπως και οι ανακοινώσεις, φέρουν αποκλειστικά την υπογραφή της ομοσπονδίας. Για την αποτελεσματικότερη λειτουργία του γραφείου τύπου προτείνονται στοιχειωδώς, συγκεκριμένα θεματικά πεδία στα οποία θα εμπιπτουν οι ενημερώσεις και οι ανακοινώσεις.

Τα πεδία αυτά είναι:

- ▶ Κεντρική πολιτική σκηνή/πολιτικές εξελίξεις
- ▶ Εργατικά
- ▶ Κοινωνικοί αγώνες/κοινωνικά κινήματα
- ▶ Καταστολή
- ▶ Αντιφασισμός
- ▶ Φυλακές/πολιτικοί κρατούμενοι

Το γραφείο τύπου συντονίζει κλειστή ομάδα που αποτελείται

από 1 μέλος από κάθε συλλογικότητα της ομοσπονδίας. Για τη συμμετοχή κάθε μέλους υπάρχει προαιρετική κυκλικότητα. Η κυκλικότητα των μελών της κάθε συλλογικότητας για τον ρόλο του μέλους του γραφείου τύπου επαφίεται στη συλλογικότητα. Τα άτομα που αποτελούν το γραφείο τύπου συντονίζονται μέσω ειδικής στήλης/πεδίου διαλόγου στο φόρουμ της ομοσπονδίας. Οι ενημερώσεις συντάσσονται από συγκεκριμένα μέλη τα οποία επιφορτίζονται με τον ρόλο συγγραφής τους. Τα άτομα αυτά υποδεικνύονται από τα μέλη του γραφείου τύπου αφού δηλώσουν τα ίδια τη πρόθεσή τους και παραμένουν στη θέση τους για διάστημα (π.χ.) ενός βμήνου. Οι ενημερώσεις ανεβαίνουν χωρίς προέγκριση από τα υπόλοιπα μέλη του γραφείου τύπου. Κάθε μέλος μπορεί και οφείλει να ενημερώσει για κάποιο γεγονός τα μέλη που έχουν επιφορτιστεί με τη συγγραφή των ενημερώσεων.

Οι ανακοινώσεις συντάσσονται από συγκεκριμένα μέλη (που υποδεικνύονται με τον ίδιο τρόπο και για την ίδια χρονική διάρκεια) αλλά συνοδεύονται από διαδικασία προέγκρισης. Συγκεκριμένα, το άτομο που συντάσσει την ανακοίνωση ανεβάζει στο φόρουμ το κείμενο το οποίο πρέπει να επικυρωθεί από τα μέλη του γραφείου τύπου (με τυχόν παρατηρήσεις) μέσα σε 24 ώρες από την εμφάνισή του. Η διαδικασία επικύρωσης ακολουθεί τη διαδικασία των 2/3. Το προτεινόμενο κείμενο της ανακοίνωσης ανεβαίνει στο site μετά το πέρας των 24 ωρών, ανεξάρτητα από τον αριθμό των μελών που το έχουν επικυρώσει. Είναι δηλαδή υποχρέωση των μελών του γραφείου τύπου να μπαίνουν στο φόρουμ και να εκφράζουν την άποψή τους μέσα στα εν λόγω χρονικά περιθώρια. Δεδομένης της διαδικασίας προέγκρισης και στα πλαίσια της δυνατότητας των περιφερειακών οργάνων να αναλαμβάνουν σχετικές πρωτοβουλίες και να εκφέρουν τον λόγο της ομοσπονδίας, οι ανακοινώσεις αφορούν αποκλειστικά κείμενα τα οποία υπογράφονται από την ομοσπονδία και όχι από κάποιο περιφερειακό της όργανο.

Οι αναλύσεις συντάσσονται και πάλι από συγκεκριμένα μέλη του γραφείου τύπου, αφού πρώτα εγκριθούν από το Γενικό Συμβούλιο της ομοσπονδίας. Οι αναλύσεις φέρουν όπως και οι ανακοινώσεις την υπογραφή της ομοσπονδίας συνολικά.

ii) Τακτικά έντυπα

Τα έντυπα της ομοσπονδίας (εφημερίδα/περιοδικό) διευθύνονται από συντακτική ομάδα που αναλαμβάνει τη συλλογή των κειμένων, τη διανομή τους καθώς και την οικονομική τους διαχείριση. Το editorial κάθε εντύπου διαμορφώνεται από το Γενικό Συμβούλιο της ομοσπονδίας.

iii) Εκδόσεις

Ο εν λόγω τομέας αφορά στοχευμένες εκδόσεις της ομοσπονδίας όπως βιβλία, μπροσούρες κ.λπ.

iv) Ομάδα τεχνικής υποστήριξης

Αποτελείται από άτομα με εξειδίκευση στα πεδία της γραφιστικής και της πληροφορικής, που αναλαμβάνουν την τεχνική υποστήριξη κάθε επιμέρους τομέα. Τυπικές τους αρμοδιότητες αποτελούν η διαχείριση του επίσημου site της ομοσπονδίας το στήσιμο των εντύπων-οργάνων της και οι αφίσες.

γ. Τομέας διεθνών σχέσεων και μεταφράσεων

Ο εν λόγω τομέας αποτελείται από άτομα με γνώση ξένων γλωσσών που αναλαμβάνουν τη συνεχή επαφή και επικοινωνία της ομοσπονδίας με συγγενικές οργανώσεις και ομάδες του εξωτερικού, καθώς και τη μετάφραση επιλεγμένων κειμένων.

5. Ένταξη νέων συλλογικοτήτων

Η ένταξη νέων συλλογικοτήτων στην ομοσπονδία αποφασίζεται ομόφωνα. Προϋπόθεση για την ένταξη αποτελεί η αποδοχή των αρχών, θέσεων και στοχοθεσίας της ομοσπονδίας. Μια συλλογικότητα προς ένταξη προτείνεται από τουλάχιστον μια συλλογικότητα-μέλος της κι έπειτα από συναίνεση μπαίνει σε δοκιμαστική περίοδο. Η περίοδος αυτή διαρκεί μίνιμουμ έξι μήνες. Τυχόν διαφωνία σε σχέση με την ένταξη οφείλει να συνοδεύεται από κατάθεση σκεπτικού. Κατά τη διάρκεια της δοκιμαστικής περιόδου, η προς ένταξη συλλογικότητα συμμετέχει στα ολομελειακά όργανα και τις περιφέρειες χωρίς δικαίωμα ψήφου. Η οριστική απόφαση ένταξης λαμβάνεται στο συνέδριο, τις συνδιασκέψεις ή το Γενικό Συμβούλιο.

6. Αποπομπή – αποχώρηση συλλογικοτήτων

Οι ομάδες έχουν την δυνατότητα αποχώρησης όποτε επιθυ-

μούν παραδίδοντας αν κατέχουν, κοινόχρηστους πόρους σε αυτήν (π.χ. ταμείο, υλικά αγαθά, πρόσβαση σε υποδομές κτλ.). Μετά την αποχώρηση κάποιας ομάδας από την ομοσπονδία, η ομάδα δεν έχει δικαίωμα χρήσης υλικών υποδομών και πόρων της ομοσπονδίας χωρίς την έγκριση της και δεν έχει δικαίωμα συμμετοχής στα όργανα της. Η ομάδα οφείλει να δίνει ένα πολιτικό κείμενο αποχώρησης, όπως και να γνωστοποιεί άμεσα το γεγονός της αποχώρησης της σε όλες τις ομάδες με όποιο μέσο επικοινωνίας έχει επιλεχθεί από την ομοσπονδία.

7. Αυτονομία συλλογικότητας

Τα κύτταρα της οργάνωσης είναι οι συλλογικότητες οι οποίες καθορίζουν τις κατευθύνσεις της. Ζητούμενο είναι η συλλογικοποίησή σε μια ανώτερη βαθμίδα και όχι η ισοπέδωση τους στον όνομα μιας κεντρικής διαδικασίας. Κάθε ομάδα έχει πλήρη αυτονομία ως προς τον λόγο και τη δράση της εφόσον δεν αντιβαίνει στις αρχές και τη λειτουργία της οργάνωσης.

8. Συμπράξεις

Η ομοσπονδία δεν συνυπογράφει με θεσμικά, καθεστωτικά σχήματα ή σχήματα με εξουσιαστικές πολιτικές αντιλήψεις και κόμματα.

Οι αναρχικές ομάδες που συναποτελούν την ομοσπονδία δεν συνυπογράφουν με καθεστωτικά ή θεσμικά σχήματα και κόμματα.

Για ζητήματα συνεργασιών ή αυτόνομων δράσεων των ομάδων η κριτική από συλλογικότητες της ομοσπονδίας μπορεί να ασκηθεί δημόσια με τους εξής όρους:

α. Η δημόσια κριτική δημοσιεύεται αποκλειστικά και μόνο από τα όργανα επικοινωνίας και προπαγάνδας της ομοσπονδίας.

β. Θα υπάρχει χρόνος προδημοσίευσης ώστε οι συλλογικότητες να μπορούν να τοποθετηθούν και να ζητήσουν διευκρινίσεις/αλλαγές πριν τη δημοσίευση της κριτικής.

γ. Κάθε δημόσια διαφωνία ή διάλογος ανάμεσα σε ομάδες της ομοσπονδίας έρχεται κατόπιν προς συζήτηση στα όργανά της για διερεύνηση ενδεχόμενου πεδίου συμφωνίας.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ

Η οργάνωση, η οποία πάνω απ' όλα σημαίνει απλά συνεργασία και αλληλεγγύη στην πράξη, είναι μια φυσική κατάσταση, απαραίτητη για τη λειτουργία της κοινωνίας• και αυτή είναι μια αναμφισβήτητη αλήθεια παραδεκτή από τον καθένα, είτε στην ανθρώπινη κοινωνία γενικά είτε σε κάθε ομάδα ανθρώπων που ενώθηκαν για κάποιο κοινό σκοπό.

Errico Malatesta

Ζούμε μέσα στην κοιλιά του Λεβιάθαν. Όχι του τερατόμορφου βιβλικού πλάσματος, του θνητού θεού των θαλασσών, ούτε της λευκής φάλαινας που κατασπάραξε –παρά την πάλη του– τον καπετάν Αχαάβ, αλλά ενός παγκόσμιου μηχανικού τέρατος, στα σπλάχνα του οποίου είναι σήμερα εγκλωβισμένη ολόκληρη η ανθρωπότητα. Και αν ο φόνος του θεού και του κράτους είναι για εμάς το ιστορικό καθήκον που μας κληροδότησε η αναρχική παράδοση, είναι σίγουρο πως απαιτείται να επιστρατεύσουμε όλο το κουράγιο και την ψυχή μας για να ξεκινήσουμε. Η παγκόσμια μηχανή κράτους και κεφαλαίου πολτοποιεί σήμερα στα γρανάζια της τους καταπιεσμένους όλου του πλανήτη, ρουφώντας το αίμα της εργασίας τους, καταστρέφοντας την ίδια τη φύση. Μαζί με αυτούς, αυτούς που δεν έχουν να χάσουν τίποτα πέρα από τις αλυσίδες τους, πρέπει να ξεκινήσουμε οργανώνοντας την αντίσταση.

Και αν το έργο μοιάζει τιτάνιο, αν η ναυτία του ωκεανού μας χτυπά από την αρχή καλώντας μας σε παραίτηση, αν η ανάμνηση της ήττας τόσων και τόσων άλλων μας κόβει τα πόδια, το βέβαιο είναι πως όσο ο άνθρωπος ζει είναι αναγκασμένος να αντιστέκεται ενάντια σε αυτό που του πίνει τη ζωή και του στερεί την ελευθερία. Και αν σήμερα πιστεύουμε πως η βουλιμία του παγκόσμιου καπιταλισμού γιγαντώνεται τόσο που μπορεί να φτάσει την ανθρωπότητα στα όρια του αφανισμού της, είναι σίγουρα η ώρα να δράσουμε χωρίς καμία καθυστέρηση. Η οργάνωση της αντίστασης οφείλει σήμερα να γίνει η πρώτη μας

προτεραιότητα• πρώτο σκαλοπάτι, στον ανηφορικό μας αγώνα για την οριστική έφοδο στον ουρανό.

Ο βασιλιάς είναι γυμνός...

Η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 ταρακούνησε για τα καλά τη δήθεν ευημερούσα εικόνα της ελληνικής κοινωνίας αναδεικνύοντας βαθιά ριζωμένες εντάσεις και αντιφάσεις. Για πρώτη φορά όλοι αυτοί που εσκεμμένα κρύβονταν πίσω από τις κουρτίνες, πεθαίνοντας στα εργοτάξια των μαυσωλείων της Ισχυρής Ελλάδας, αυτοί που έχαναν το τρένο της ανάπτυξης και ζούσαν στο περιθώριο της «προόδου», βγήκαν στο δρόμο διεκδικώντας το δικαίωμα στην ίδια τους τη ζωή.

Η οικονομική κρίση, που παράλληλα εξεράγη, ξεγύμνωσε με εκκωφαντικό τρόπο τη δομή του σύγχρονου παγκόσμιου καπιταλισμού. Το οικοδόμημα που για δεκαετίες επιχειρούσε να αναβάλλει τη δομική κρίση υπερσυσσώρευσης διογκώνοντας την χρηματοπιστωτική σφαίρα, μοχλεύοντας εικονικό χρήμα με ιλιγγιώδεις πολλαπλασιαστές, οδηγώντας τη σχέση «πλασματικού»/«πραγματικού» κεφαλαίου σε δυσθεώρητα ύψη, υποθηκεύοντας το μέλλον στο όνομα μιας εικονικής ανάπτυξης –τα κέρδη της οποίας εξαργυρώνονται, βεβαίως, στο παρόν–, αποκάλυψε την τρομερή του αλήθεια: επιβιώνει με πίστωση!

Παρά, όμως, την οφθαλμοφανή του αδυναμία να εγγυηθεί τα πλασματικά του μεγέθη αλλά και την παταγώδη αποτυχία των τεχνικών του λύσεων να υπερβούν τις εσωτερικές του αντιφάσεις, η κρίση δεν οδήγησε στην πολυπόθητη κατάρρευση. Η απουσία ενός πραγματικού αντίπαλου δέους, ενός κινήματος ικανού να οικοδομήσει ξανά την κοινωνία στο πλαίσιο μιας αντικαπιταλιστικής και αντικρατικής ευτοπίας έγινε εμφανέστερη από ποτέ. Έτσι, ο καπιταλισμός ξεδιπλώνει όλη τη γκάμα των παραδοσιακών του εργαλείων: η φούσκα φορτώνεται στην εργατική τάξη, μέσω της βίαιης υποτίμησης της εργατικής δύναμης• επιχειρείται η καταστροφή μέρους του κεφαλαίου παράλληλα με την περαιτέρω εμπορευματοποίηση – ιδιωτικοποίηση κάθε πτυχής της καθημερινής ζωής, μια στρατηγική καπιταλιστικής επέκτασης σε κάθε γωνιά του δημόσιου χώρου αλλά και της ανθρώπινης κοινωνικής διάδρασης. Αλλά τελική επιλογή δεν παύει να αποτελεί και ο ίδιος ο πόλεμος, που

πυροδοτείται κυρίως στην περιφέρεια των ανεπτυγμένων καπιταλιστικών κέντρων, έχοντας ως διαχρονικό στόχο την καταστροφή τμήματος της παραγωγής αλλά και την ανάλωση του εργατικού δυναμικού στα πεδία των μαχών. Ο καπιταλιστικός ολοκληρωτισμός, στο λυσσαλέο αγώνα του ενάντια στην ανθρώπινη εργασία, δε διστάζει να συμμαχήσει με φαινομενικά ετερόκλητες μορφές κρατικού ολοκληρωτισμού –που όμως– στο επίπεδο της παραγωγής είναι οι ίδιες, ωμές, κεφαλαιοκρατικές δικτατορίες.

Η σπείρα τη παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, που οι επιπτώσεις της κτύπησαν λίγους μήνες μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη, οδήγησαν την ελληνική κρατική διοίκηση στην τυπική –πλέον– παράδοση των κλειδιών του κράτους στην διεθνή επιτροπεία. Τα σκληρά μέτρα δημοσιονομικής προσαρμογής που υπαγορεύουν οι πολιτικές της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε συνδυασμό με την απροκάλυπτη μεταφορά πλούτου και θεσμικής ισχύος έβγαλαν μεγάλα τμήματα του πληθυσμού στο δρόμο. Οι πολύμορφοι κοινωνικοί πειραματισμοί και οι νέοι θεσμοί που είχε πυροδοτήσει ο Δεκέμβρης (λαϊκές συνελεύσεις, σωματεία βάσης, δομές κοινωνικής αλληλεγγύης κ.ά.) αγκαλιάστηκαν από ευρύτερα κομμάτια της κοινωνίας που, μέσα σε αυτά, ένωσαν τη σπίθα μιας δυνατότητας. Παρά όμως την αποφασιστικότητα, τη μαζικότητα και τη φλογισμένη ορμή της λαϊκής οργής, το μεγαλύτερο κομμάτι του κόσμου δεν προχώρησε περαιτέρω προς τη συνολική απόρριψη του συστήματος εξουσίας. Παρασυρμένο από τις έσχατες εφεδρείες του συστήματος: ένα συνονθύλευμα ψευδοπροφητών, «εναλλακτικών» οικονομολόγων αλλά και κλασικών ρεφορμιστών, οδηγήθηκε σε ελεγχόμενους για την αντίδραση δρόμους. Τα αστικά αριστερά κόμματα απέδειξαν έτσι –για μια ακόμα φορά στην ιστορία– τον αντιδραστικό τους ρόλο, παροχετεύοντας την οργή στο αδιέξοδο κανάλι της αστικής αναμονής.

Το ετερόκλητο κύμα της κοινωνικής αγανάκτησης που συμπορεύτηκε κυρίως πίσω από το, σοσιαλδημοκρατικής προσδοκίας, πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ, κατάφερε να αποσυμπιέσει την κοινωνική οργή. Οι δρόμοι άδειασαν. Έτσι, πέρασαν δυο σχετικά ανέφελα χρόνια για τις κυρίαρχες τάξεις χωρίς κοινωνικές αναταραχές. Οι ευθύνες της δικής μας πλευράς, των εκφρα-

στών της ανειρήνευτης επαναστατικής ρήξης, είναι επίσης σημαντικές. Οι οργανωτικές και πολιτικές μας αδυναμίες οδήγησαν στην ανικανότητά μας να μεταδώσουμε με πειστικότητα το μήνυμα της ρήξης και να αποκαλύψουμε τη ρεφορμιστική φενάκη. Μέσα σε λίγους μήνες η ασυνέχεια μεταξύ της αυταπάτης που εξέφραζε το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ (και κάθε παρόμοιο σοσιαλδημοκρατικό πρόγραμμα συνέχισης της καπιταλιστικής βαρβαρότητας με «ανθρώπινό πρόσωπο») με την πραγματικότητα του σύγχρονου καπιταλισμού, αποκαλύφθηκε. Η αποτυχία του επιβεβαιώνει τη μόνη αλήθεια που μπορεί να προκύψει αβίαστα από τα πραγματικά δεδομένα: στο έδαφος της σημερινής καθολικής καπιταλιστικής κρίσης ανοίγονται δύο δρόμοι, είτε η αποδοχή των όρων του παγκόσμιου ολοκληρωτισμού είτε η Κοινωνική Επανάσταση. Μέσος δρόμος δεν υπάρχει.

Για την οικοδόμηση ενός επαναστατικού κινήματος

Απέναντι στο καλπάζον άτι του ολοκληρωτισμού της αγοράς και τις αποπροσανατολιστικές πολιτικές της κάθε λογής σοσιαλδημοκρατίας (κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής) οφείλει να σταθεί σήμερα ένας νέος, επαναστατικός πόλος. Ένα πλατύ κίνημα που θα συσπειρωθεί γύρω από το στόχο μιας άμεσης ακρατικής διεξόδου στη βάση του ελευθεριακού κομμουνισμού, του κοινοτισμού και της απελευθερωμένης ανθρώπινης εργασίας. Δουλειά μιας τέτοιας συμμαχίας είναι να δώσει όλες τις δυνάμεις της για τη δημιουργία ενός κοινωνικού και ταξικού μετώπου διαρκούς επίθεσης, που θα αγκαλιάσει την εργατική τάξη και κάθε καταπιεσμένο, οικοδομώντας ένα πλατύ μέτωπο αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας• πρόπλασμα μιας νέας κοινωνίας.

Για εμάς, η προσπάθεια σχηματισμού αναρχικής ομοσπονδίας, ενός οριζόντιου θεσμού πολιτικής και οργανωτικής σύνδεσης, στην κατεύθυνση ενός ελευθεριακού και αναρχικού προγράμματος είναι ένα, αποφασιστικής σημασίας, βήμα. Η πολιτική και οργανωτική αναβάθμιση του αναρχικού ρεύματος αποτελεί κομβικό κρίκο στην κατεύθυνση δημιουργίας των όρων της ανατροπής.

Γνωρίζουμε ότι το σπάσιμο των αλυσίδων μπορεί να είναι έργο

μόνο των καταπιεσμένων. Καμιά πολιτική οργάνωση, όποιο πολιτικό επίθετο κι αν χρησιμοποιεί, δεν μπορεί να αναλάβει αυτό το έργο στο όνομά τους. Για αυτό και βλασφημούμε τα ιερά του κόσμου της εξουσιαστικής πολιτικής, βεβηλώνουμε τα σύμβολα του κόσμου της ανάθεσης. Η δική μας οργανωτική προσπάθεια δεν επιδιώκει να καταλάβει την εξουσία αλλά να ανατινάξει τα θεμέλια κάθε εξουσιαστικού οικοδομήματος, φράζοντας το δρόμο σε κάθε επίδοξο διαχειριστή του κράτους. Η δράση της, έξω από τα μονοπάτια του κοινοβουλευτισμού, στα δύσβατα εδάφη των ζωντανών αγώνων, επιθυμεί να λειτουργήσει ως καταλύτης, που θα απελευθερώσει τις ασύλληπτες δυνάμεις της ανθρώπινης δημιουργικότητας. Σαν καταλύτης που θα πυροδοτήσει την συγκρότηση εκείνης της πλατιάς μαζικής δομής που θα δώσει το θανάσιμο πλήγμα στη συμμαχία κράτους και κεφαλαίου.

Έχουμε βαθιά εμπιστοσύνη στη δημιουργική ικανότητα της επαναστατημένης κοινωνίας να στηθεί ξανά στα πόδια της χτίζοντας –πρώτα από όλα– την κατακερματισμένη ενότητα στο εσωτερικό της. Μια ενότητα που διέλυσαν ο καπιταλισμός της αγοράς και των αντικρουόμενων καπιταλιστικών συμφερόντων, φτιάχνοντας κοινωνίες ανταγωνιζόμενων ιδιωτών. Έχουμε βαθιά εμπιστοσύνη στην ικανότητα της κοινωνίας να παράγει και να διανέμει τα αγαθά με όρους ισότητας. Στη δημιουργική εφευρετικότητα της συλλογικής ευφυΐας που μπορεί να απαλλάξει την ανθρωπότητα τόσο από τη σπάνη όσο και από ένα μεγάλο μέρος του μόχθου. Έχουμε βαθιά εμπιστοσύνη στο συλλογικό ένστικτο που μπορεί να οικοδομήσει θεσμούς καθολικής ευθύνης και συμμετοχής που θα κάνουν αδιανόητη την ανάδειξη νέων εξουσιαστικών ελίτ. Έχουμε βαθιά εμπιστοσύνη στις ασυμβίβαστες ατομικότητες που δεν χρειάζονται τη ζούγκλα της ιεραρχίας και του κανιβαλικού ανταγωνισμού για να κυνηγήσουν την ελευθερία και την πραγμάτωση σε αδιάκοπα διευρυνόμενα όρια.

Έχοντας απόλυτη συνείδηση πως ο καπιταλισμός είναι μια εχθρική προς τη ζωή πραγματικότητα την οποία ο άνθρωπος όσο ζει είναι καταδικασμένος να αντιμάχεται, δίνουμε τον αγώνα ώστε η ατομική και κοινωνική δημιουργικότητα –το ατίθασο πνεύμα της ελευθερίας– να σπάσει τα μαζικά δεσμά της

υποταγής, της παραίτησης, της συλλογικής εξατομίκευσης, της εργασιακής αλλοτρίωσης και της ανάθεσης.

[Επίλογος]

Η δομική κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού δεν πρόκειται να ξεπεραστεί αν η υποδουλωμένη ανθρωπότητα δεν αποφασίσει να αποτινάξει οριστικά το βρόχο της καπιταλιστικής και εξουσιαστικής αναπαραγωγής. Οι πραγματικοί δημιουργοί αυτού του κόσμου, αυτοί που καθημερινά εγκαταλείπουν το ζωτικό τους απόσταγμα στα κάτεργα της μισθωτής εργασίας, αυτοί που αναλώνονται στα ναρκοπέδια, οφείλουν να στρέψουν τα όπλα ενάντια στο πραγματικό εχθρό. Για να διαλύσουν τον αντεστραμμένο κόσμο του καπιταλιστικού ολοκληρωτισμού κτίζοντας ξανά από την αρχή μια αυτόνομη, αυτοδιαχειριζόμενη και ελεύθερη ανθρώπινη κοινωνία.

Στο κατώφλι της νέας χιλιετίας, σε μια περίοδο νέου ολοκληρωτισμού και εργασιακής εκμετάλλευσης, το οπλοστάσιο της κυριαρχίας ανανεώνεται. Από τους βομβαρδισμούς στη Μέση Ανατολή και την εγκαθίδρυση νεοαζιςτικών και ολοκληρωτικών κυβερνήσεων στην ανατολική Ευρώπη, τη στρατιωτικοποίηση των κατασταλτικών δυνάμεων στο εσωτερικό των δυτικών κρατών, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, τον παγκόσμιο πανοπτικό έλεγχο, τους προληπτικούς βομβαρδισμούς, τις ωμές στρατιωτικές επεμβάσεις έως τη θεσμοποίηση της επισφάλειας και του εργασιακού μεσαίωνα, το κεφάλαιο επιβεβαιώνει την αδυσώπητη πάλη του απέναντι στην εργασία. Μέσα στην αναδυόμενη αυτή δυστοπία, οι δυνάμεις της αντίστασης δεν έχουν σωπάσει. Από τον φλεγόμενο ευρωπαϊκό νότο, τα κινήματα της αμερικάνικης ηπείρου, τις μαζικές εργατικές αντιστάσεις στην Κίνα, τους αγώνες για τη γη στην Ινδία, στο Μεξικό, σε κάθε μήκος και πλάτος του πλανήτη, τους εργοστασιακούς αγώνες στη λατινική Αμερική, στα ορυχεία της Αφρικής, μέχρι τους ένοπλους αγώνες της μέσης Ανατολής, όπως τον αγώνα των Παλαιστινίων και της Rojava, η γροθιά της αντίστασης παραμένει υψωμένη.

Πιστοί στον επαναστατικό διεθνισμό αλλά και στην οργάνωση των εγχώριων επαναστατικών πολιτικών και ταξικών δυνάμε-

ων, επιχειρούμε να συγκροτήσουμε έναν πολιτικό φορέα που θα οξύνει και θα ενδυναμώσει την αντίσταση, θα συμβάλει στη διασύνδεση των επί μέρους αγώνων και θα συνολικοποιήσει τους μερικούς στη κατεύθυνση της κοινωνικής επανάστασης. Δηλώνουμε παρόντες στον μαινόμενο ταξικό πόλεμο, ενωμένοι ενάντια στον κρατισμό και τον ρεφορμισμό, κοιτάζοντας κατάματα τις διδαχές του παρελθόντος και την κληρονομιά του ιστορικού αναρχισμού, ευελπιστώντας να συμβάλουμε όσο το δυνατόν περισσότερο στην επίρρωση του αναρχικού κομμουνιστικού προγράμματος. Απέναντι στην πολυδιάσπαση, να αντιτάξουμε την οργάνωση και τον αγώνα, για να βγούμε από την κοιλιά του τέρατος και να αντικρίσουμε το φως της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Γιατί το Λεβιάθαν θα θανατωθεί από τις λόγχες των σκλάβων...

Οργανωμένα, Αντικαθεστωτικά, Αντικοινοβουλευτικά

**για την Κοινωνική επανάσταση, την Ελευθερία και τον
Κομμουνισμό**

για την Αναρχία

3 Οκτώβρη 2015
Αθήνα